

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO – 4. ČERVNA 2006

Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země.

Freska Letnic z dílny Centra Aletti v kostele sv. Kláry ve francouzské koleji v Římě.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v síle Ducha svatého máme jistotu, že naše modlitba bude vyslyšena. Vyprošujme si tedy na Zmrtvýchvstalém hojnost darů Ducha:

L: PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ.

- Prosme za Církev, aby jako Pánovo Tělo rostla v jednotě i s ohledem na různost darů, charizmat a služeb.
- Všem křesťanům vyprošujme dary moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží, aby v síle Ducha svatého vydávali svědectví Kristu.
- Prosme za chudé, nemocné a vyděděné, aby v hojnosti přijali dar Ducha svatého, který je "Otcem chudých", "něžným Přítelem duší" i "sladkým Utěшитelem".
- Prosme za naše farní společenství, aby i přes různost darů rostlo v jednotě, pokoji a radosti v Duchu svatém.
- Prosme za děti, které letos poprvé přistoupí k eucharistickému stolu, aby je Duch svatý proměňoval v tajemství Boží slávy, jako proměňuje chléb a víno v Kristovu přítomnost.
- Prosme za všechny věrné zemřelé, ať ve světle Ducha pravdy patří na tvou slávu.

K: Duch svatý, jenž z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků, ať nás skrze našeho Pána Ježíše uvádí do společenství s Otcem a učiní naše modlitby hodnými jeho milosrdné lásky. Skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

1. ČTENÍ – SKT 2,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali.

V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali:

„Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

ŽALM 104

Veleb, duše má, Hospodina! – Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru velký! – Jak četná jsou tvá díla, Hospodine! – Země je plná tvého tvorstva. Hynou, když vezmeš jim život, – a vracejí se do svého prachu. – Když sešleš svého ducha, jsou stvoření, – a obnovuješ tvář země. Nechť věčně trvá Hospodinova sláva, – ať se Hospodin těší ze svého díla! – Kéž se mu líbí má píseň: – má radost bude v Hospodinu.

2. ČTENÍ – GAL 5,16-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicství, závist, (vraždy,) opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království.

Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi.

Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!

EVANGELIUM – JAN 15,26-27; 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Až přijde Přímlovce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí."

NEPROSÍM, ABYS JE VZAL ZE SVĚTA

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Vypadá to jako žert, ale vůbec to žert nebyl. Zemřela matka a děvčátko se ptalo, kde je. – „V nebi.“ – „A kde je nebe? Mohu se tam za ní podívat? Navštívit ji?“ – Ta otázka přivedla dospělé do rozpaků.

Nakonec řekli děvčeti: „Navštívíš maminku jistě, když budeš hodná, ale moc s tou návštěvou nespěchej! To má čas.“ Není tu zvláštní protiklad? Na jedné straně tvrdíme, že cíl našeho života je přijít do nebe, ale z druhé strany tam nespěcháme. Je to cosi podobného, jako kdybychom studentovi zdůrazňovali, že chodí do gymnázia, aby udělal maturitu, ale pak bychom mu poradili, aby s maturitou tuze nespěchal. Liturgické modlitby nás vybízejí, abychom už teď přebývali myslí v nebesích, ale tělo a práce nás drží na zemi a jsme tomu rádi. Ta nedůslednost je zaviněna také tím, že slovo „nebe“ není jednoznačné. Má různé významy. Může to být oblast astronomů a astronautů. Ale v nebi umístíme také Boha, anděly a svaté. Jistě tu nejde o stejné nebe. To bychom si před smrtí místo zpovědi z hříchů raději předplatili let do stratosféry. I Bible od počátku rozlišuje dvojí nebe. Jedno je fyzické, viditelné. Na počátku stvořil Bůh „nebe a zemi“ (Gn 1,1), tj. zemi a oblohu. Ostatně má české slovo stejný kořen jako německé Nebel, mlha, mraky, obloha. Ale podle Bible je také jiné nebe, neviditelné, kde bydlí Bůh. Zajímavé je, že pohled na nebe viditelné nás povzbuzuje, abychom mysleli na to druhé, neviditelné. Obloha má totiž zvláštní průzračnost. My už dávno víme, že je nebeská bář jenom optický klam. Staří Židé ještě věřili v její skutečnost a obdivovali její solidnost a pevnost. Vždyť jsou na ní připevněna nebeská znamení: slunce, měsíc a hvězdy. Bář je všecky udrží. Ale přesto vnuká i ona myšlenku, že vesmír není tou bář uzavřený, že nad ní existuje ještě jiný svět. Ale ani to viditelné nebe není bez tajemství. Člověk, který před ním stojí, cítí, jak je jeho pohled krátký, jak mu oči nestačí k tomu, aby prohlédnul do daleka. Nikdo nevystoupil na nebe (Jn 3,13). Tu bláznovskou myšlenku měl babylonský král (srov. Gn 11,4). Žalm 115,16 naopak napomíná Izraelity: „Nebesa jsou nebesy Božími, synům Adamovým dal zemi.“

Aby dnešní astronauti neprotestovali, upozorňujeme, že řecký překlad bible, Septuaginta, užívá množného čísla: nebesa. Jedno je, jak jsme řekli, viditelné, druhé je duchovní, neviditelné, a Bůh bydlí v tom druhém. Když se tedy jeden z bláhových astronautů chlubil, že na nebi nepotkal žádného anděla, případně mu odpověděl jeden žurnalista: „Počkej, až

spadneš, uvidíš jich víc, než ti bude milé!“ Z druhé strany si však hleděli Židé i to duchovní nebe, které je Boží příbytek, nějak obrazně představit. Je to jakoby obrovský palác nad hukotem vod a bouří. Je tam armáda nebeských sil, stále připravená vykonat daný rozkaz. Pán tam sedí na vyvýšeném trůně a podle Žalmu 2,2nn se jenom směje, když pozemští panovníci se proti němu spiknou. Jeho oči však pozorují všechny Adamovy syny, vidí jejich činy a čte myšlenky srdce. Ale také jejich bída mu neunikne a pospíchá, aby pozvedl chudého z prachu (Ž 113,4).

Starozákonní obrazy o nebi tedy vyjadřují především Boží nepřístupnost, jeho transcendenci. Ale ta propast přesto není tak nepřekonatelná, jak by se zdálo. Nebe je nepřístupné pro pozemšťany. Ale není země nedosažitelná pro Boha. Stále sleduje běh světa, zasahuje. A někdy, i když výjimečně, sestupuje nebe k lidem. Tak tomu bylo např. ve vidění patriarchy Jakuba, který pozoroval, jak andělé sestupují z nebe a pak zase vystupují po žebří, který sahal ze země až do nebe (Gn 28,12).

A jak je tomu ve zjevení Nového zákona? Slovo nebe, nebeské království, je časté v Ježíšových ústech. Ale nikdy to není nějaké území, které by mělo samo v sobě hodnotu. Je vždycky spojeno s Bohem, který je náš Otec na nebesích. Není tu nebe, ve kterém by si Otec zvolil své sídlo, ale je tu Otec, a tam, kde je on, tam je nebe. Důsledek z toho je jasný. Je-li Otec stále se Synem, tedy tam, kam přijde Syn, je už nebe. Když přišel na svět, přiblížilo se k nám „nebeské království“. Nebe je tedy Boží přítomnost, jeho otcovská péče o všechno stvořené, o nebeské ptactvo, o dobré i zlé lidi, kterým všem dává své slunce (Mt 5,45). Lidé jsou bohužel pro tuto skutečnost slepí. Aby ji dosvědčil, Kristus o ní stále mluví a říká lidem to, co sám viděl, protože z nebe na zem sestoupil (Jn 3,11).

Když Ježíš mluví o nebi, nemluví o něm jako o něčem vzdáleném, neznámém, ale jako o světě, který je jemu samému vlastní, který je jeho domovem, který dobře zná. Zná totiž dobře svého Otce, který mu zjevuje svá tajemství. Tak ovšem nemůže mluvit nikdo jiný, leda ten, „kdo sestoupil z nebe, Syn člověka“ (Jn 3,13). Ale on sestoupil z nebe, aby se tam zase vrátil, přirovnává sám sebe k chlebu z nebe (Jn 6,13). Tou nebeskou stravou živeni, pozvednou se do nebe i jeho učedníci, do věčného života, do společnosti s Otcem na nebi. Pro Syna člověka je tedy nebe otevřené. Při křtu v Jordáně je vidět, jak Duch svatý sestupuje na něho z nebe (Jn 1,32). Slibuje už prvním učedníkům, že uvidí nebe otevřené (Jn 1,51). Zažili to především v okamžiku, kdy i na ně o letnicích Duch svatý sestoupil s velkým hlukem a v podobě ohnivých jazyků (Skt 2,2).

Ježíš tedy z nebe sestoupil a do nebe se navrátí spolu se svými učedníky. Ale to není v protikladu s druhou pravdou. Protože je tu na zemi spolu s Otcem a učedníci jsou s ním, všichni už vlastně nebeský život žijí. Nepotřebují tedy, aby je ze země vzal. Mají nebe na zemi. Je to realita, kterou prožívají prozatím v tajemství a ve vývoji, v očekávání plného uskutečnění. Vůle Boží už vládne světem, ale přesto se ještě modlíme: Buď, staň se tvá vůle na zemi jako na nebi!

Nebe je tedy realita, ale současně ještě i předmět očekávání, příslibů, neděje. Píše sv. Pavel Filipským (3,20-21): „My máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je schopen všechno si podmanit.“ Patříme už tedy do nebeského Jeruzaléma, tam je naše vlast. Ale čekáme až plně sestoupí na tuto zemi, „krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha“. Autor Apokalypsy k tomu dodává: „A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid, on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrt již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude, neboť co bylo, pominulo“ (Ap 21,2-4).

APOŠTOLSKÁ CESTA PAPEŽE BENEDIKTA XVI. DO POLSKA

25.-28. května 2006 (2)

Svou cestu „ve šlépějích Jana Pavla II.“ zahájil Benedikt XVI. ve Varšavě, kde se setkal nejprve s kněžími v katedrále sv. Jana Křtitele a poté se odebral do prezidentského paláce, kde se setkal s hlavou státu a vládními představiteli (srv. Farní informátor minulé neděle).

Dějiny polské metropole sahají do doby XIII. století, kdy začíná rozvoj města. O století později se stává rezidencí masovieckých knížat, a tedy metropolí knížectví. K rychlému rozvoji místa přispěla jeho poloha na Visle. Proto sem přestěhoval sídlo svého království i král Zikmund III. v letech 1596-1611. Už od roku 1570 se tu scházel sněm polské a litevské republiky. Ale po švédské válce (1655-57) zůstalo město v troskách a značně poklesl i počet obyvatel. Druhá vlna rozkvětu sahá do XVIII. století, především do časů vlády posledního polského krále Stanislawa Augusta Poniatowského (1764-1799). Právě ve Varšavě byla 3. května 1791 vyhlášena Ústava, a to jako třetí v dějinách – po americké a francouzské. V letech 1795-1806 vládli ve Varšavě Prusové, potom se stala metropolí napoleonského knížectví a od roku 1815 – za Rusů, hlavním městem Polského království. Dvě povstání proti Rusům – v roce 1830 a 1863 – přinesla velké útrapy. V roce 1918 se Varšava stala metropolí nového Polska a v roce 1920 se tu odehrála proslulá a rozhodující bitva, která vešla do dějin jako „zázrak na Visle“, v níž Poláci pokořili Rusy. V průběhu II. světové války utrpěla Varšava nesmírné škody. O život tu přišlo 800.000 lidí, 85% budov bylo zničeno. Tato tragédie se odehrála především v období 1943-44. krutá odvěta nacistů za pokus o vzpouru. Celých dvacet let trvalo, než město povstalo z prachu. Varšavská arcidiecéze zaujímá rozlohu 3.350km² a žije zde asi 1.530.000 obyvatel (z toho 1.430.000 katolíků). V 210 farnostech působí 1.150 kněží a více než 2.100 řeholnic. Varšava, která se poprvé stala hlavním městem v roce 1596 je od roku 1798 sídlem diecéze a v roce 1818 byla povýšena na arcidiecézi. Mezi varšavskými arcibiskupy byli čtyři kardinálové, jeden blahoslavený (Zygmunt Felinski, 1822-1895) a dva Boží služebníci: kardinál August Hlond (1881-1948) a kardinál Stefan Wyszyński (1901-1981).

Po návštěvě u prezidenta republiky se Benedikt XVI. odebral do asi kilometr vzdáleného luterského kostela Nejsvětější Trojice, který je místem ekumenických setkání ve Varšavě. Tady se mu dostalo vřelého uvítání od představitelů jednotlivých křesťanských církví a komunit. Následovala bohoslužba slova při níž se četly dva biblické úryvky (Ap

1,4-8 a Jan 17,20-26). Působivý byl zpěv žalmu, který zazněl v podání sboru pravoslavné katedrály sv. maří Magdalény ve Varšavě. Toto setkání společné modlitby – řekl papež Benedikt XVI. – „je jednou z etap k uskutečnění jasného předsevzetí, které jsem si dal na začátku mého pontifikátu, totiž za prioritu své služby považovat znovunastolení plné a viditelné jednoty mezi křesťany“. Připomněl, že jednota je darem Ducha svatého a že ji nebude možné nastolit pouze lidskými silami: „Proto musí být

naše ekumenické úsilí prodchnuto modlitbou, odpuštěním a svatostí života každého z nás“. Papež také připomněl mnohé kroky k vzájemnému porozumění a sblížení. Učinil i přesný výčet, počínaje encyklikou „Ut unum sint“ až po iniciativy, které probíhají tady v Polsku. „Sledujeme mnohé pokroky na ekumenickém poli, ale očekáváme ještě něco víc“, vzpomněl, když uvedl konkrétněji dvě otázky: zásadní a nedomyslitelnou charitativní službu a pozornost vůči manželskému a rodinnému životu, se zvláštním důrazem na vzdělání dětí. Svůj projev pak končil naléhavou výzvou: „Vkládajíc všechnu svou důvěru v Krista, který nám dává poznat své jméno, krácejme den co den k plnému bratrskému smíření. Jeho modlitba ať dá, aby se společenství učedníků na zemi, ve své službě a viditelné jednotě, stávalo stále více společenstvím lásky, v němž se zračí jednota Otce, Syna a Ducha svatého“.

Po setkání se Svatý Otec odebral na Apoštolskou nunciaturu, provázen zástupy věřících, lemujících trasu kudy projížděl. Svůj den zakončil požehnáním z okna paláce nunciatury. Hodiny ukazovaly 20.30h.

Druhý den své pouti začal Benedikt XVI. mší svatou na ústředním varšavském náměstí, jež Jan Pavel II. nazval středem Varšavy i Polska. Jde o náměstí Pilsudského. Všeobecně je však známo pod názvem náměstí Vítězství, jak ho v letech 1946-1990 nazývali

komunisté. Jenže strůjcem „vítězství“ byl Jan Pavel II. a s ním katolická Církev, která v této zemi žije už víc jak tisíc let. Zvítězil Kristus, nikoli ti, kdo se snažili vyrvat kříž z dějin. Toto náměstí tak navždy zůstane náměstím Kristova vítězství. Symbolem se stalo po historické vigílii slavnosti Seslání Ducha svatého v roce 1979, kdy v této katedrále pod širým nebem slavil svou první eucharistii při první návštěvě rodné země papež Jan Pavel II. Nebylo to náhodou, že Benedikt XVI. začal svou homílii právě slovy modlitby, která na tomto místě pronesl jeho předchůdce a která vstoupila do dějin této země jako prorocká: „Sešli svého Ducha a obnov tvář země; této země!“

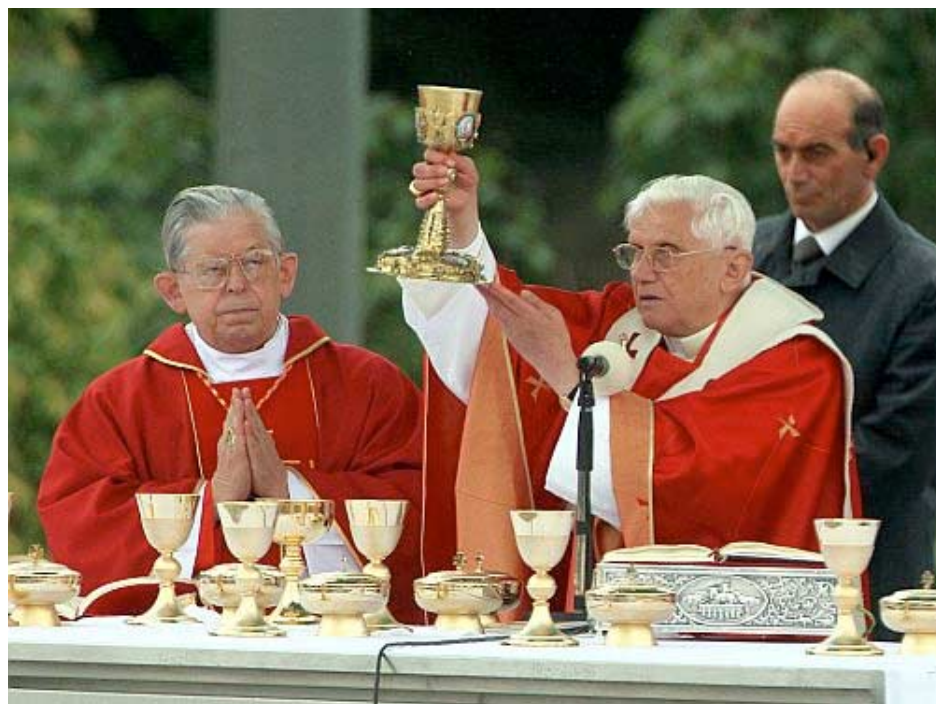
„Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi”. I dodał: „Tej ziemi!”
Pochválen buď Ježíš Kristus!

Milovaní bratři a sestry v Kristu Pánu, „spolu s vámi chci vznést chvalozpěv díky prozřetelnosti, která mi dopřála stanout dnes na tomto místě jako poutník”. Těmito slovy začal před 27 lety svou homílii ve Varšavě můj milovaný předchůdce Jan Pavel II. Přijímám je za svá a děkuji Pánu, který mi dnes dopřál zavítat na toto historické náměstí. Tady, o vigílii Letnic, pronesl Jan Pavel II. významná slova modlitby: **„Sešli svého Ducha, a obnov tvář země”. A dodal: „Této země!”** Na tomto místě proběhlo při slavnostním obřadu poslední rozloučení s velkým primasem Polska, kardinálem Štěpánem Wyszyńskim, jehož 25. výročí úmrtí si v těchto dnech připomínáme.

Bůh spojil tyto dvě postavy nejen stejnou vírou, nadějí a láskou, ale také stejným lidským údělem, který první i druhou tak mocně spojil s dějinami tohoto národa i Církve, která v něm žije. Na začátku pontifikátu Jan Pavel II. napsal kardinálu Wyszyńskému: „Na Petrově Stolci by nebyl tento polský papež, který dnes naplněn bázní Boží, ale i důvěrou, začíná nový pontifikát, kdyby nebylo Tvé víry, která se

nesklonila před vězněním a utrpením, Tvého hrdinné naděje, Tvé bezmezné důvěry Matce Církve, kdyby nebylo Jasné Hory a celého tohoto období dějin Církve v naší vlasti, spjaté s Tvou službou biskupa a primasa” (*List Jana Pavla II. Polákům, 23. října 1978*). Jak dnes neděkovat Bohu za to, co se odehrálo ve vaší vlasti i v celém světě za pontifikátu Jana Pavla II.? Před našima očima se změnily politické, ekonomické i společenské systémy. Lidé v mnoha zemích nabyli svobody a pocitu důstojnosti. „Nezapomínejme na velké Boží skutky” (srv. *Žalm 78,7*). Děkuji vám, za vaši přítomnost a modlitbu. Děkuji kardinálu primasovi za jeho slova. Zdravím všechny zde přítomné biskupy. Jsem potěšen přítomností pana prezidenta i státních a místních představitelů. Srdcem objímám všechny Poláky, žijící ve vlasti i v zahraničí.

„Budte pevní ve víře!“
Před chvílí jsme slyšeli Ježíšova slova: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce a On vám dá jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navždy – Ducha Pravdy“ (Jan 14,15-17a). V těchto slovech Ježíš ukazuje hluboký vztah, který existuje mezi vírou a vyznáním Boží Pravdy, mezi vírou a oddaností Ježíši kristu v lásce, mezi vírou a životní praxí,

inspirovanou přikázáními. Všechny tři dimenze víry jsou plodem působení Ducha svatého. Tato činnost se projevuje jako vnitřní síla, která sladuje srdce učedníků se Srdcem Kristovým a činí je schopnými milovat bratry jako je miloval On. Víra je tak darem, ale současně úkolem.

„On vám dá jiného Utěšitele – Ducha Pravdy“. Víra, jako poznání a vyznání pravdy o Bohu a o člověku, „závisí na hlásání; hlásání pak se uskutečňuje Kristovým slovem“, říká svatý Pavel (Řím 10,17). V průběhu dějin Církve apoštolové hlásali kristovo slovo a usilovali o to, aby je nedotčené předávali svým nástupcům, kteří je pak dále předávali nastupujícím generacím, až podnes. Tolik hlasatelů evangelia položilo svůj život právě kvůli věrnosti pravdě Kristova slova. Ze starostlivé péče o pravdu tak vzešla Tradice Církve. Jako v minulých staletích, tak i dnes existují lidé či prostředí, jež tuto Tradici staletí přehlížejí a chtějí by zfalšovat Kristovo slovo a zbavit evangelium pravd, které jsou, podle nich, pro moderního člověka příliš nepohodlné. Usiluje se o vytvoření dojmu, že je vše relativní: i pravdy víry závisí na historické situaci a lidského hodnocení. Církve však nemůže umlčovat Ducha Pravdy. Za pravdu evangelia jsou odpovědni nástupci apoštolů, spolu s papežem, ale i všichni věřící jsou povoláni brát část této odpovědnosti na sebe a přijímat její závazné směrnice. Každý křesťan je povolán stále konfrontovat vlastní mínění s tím, co říká evangelium a Tradice Církve ve snaze zachovat věrnost Kristovu slovu, i když je náročné a lidsky těžko

pochopitelné. Nesmíme upadnout do pokušení relativizmu či subjektivního a selektivního výkladu Písma svatého. Jedině celá pravda nám pomůže přilnout ke Kristu, který pro naši spásu zemřel a vstal z mrtvých.

Kristus říká: „Jestliže mě milujete...”. Víra neznamená pouze přijetí určitého počtu abstraktních pravd, které se týkají tajemství Boha, člověka, života a smrti, budoucích věcí. Víra spočívá v hlubokém, osobním vztahu ke Kristu, vztahu, založeném na lásce Toho, který si nás miloval jako první (srv. *1Jan 4,11*), až do krajnosti, že se za nás zcela obětoval. „Bůh projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás umřel, když jsme ještě byli hříšníci (*Řím 5,8*). Jak jinak můžeme

na tuto velkou milost odpovědět, ne-li otevřeným srdcem, ochotným milovat? Ale co znamená milovat Ježíše? Znamená to důvěřovat Mu i ve chvílích zkoušky, kráčet za Ním i

po cestě křížové, v naději, že brzy nadejde jitro zmrtvýchvstání. Důvěrou v Krista neztratíme nic, a získáme všechno. V jeho rukou dostává náš život pravý smysl. Lásky ke Kristu se vyjadřuje odhodláním připodobnit svůj život smýšlení a vnímání jeho Srdce. K tomu dochází skrze niternou jednotu, spočívající na svátostné milosti a posilované vytrvalou modlitbou, chválou, díkem a pokáním. Nemůže proto scházet pozorné naslouchání inspiracím, které vzbuzuje prostřednictvím svého Slovem, skrze lidi, které potkáváme, situacemi každodenního života. Milovat Ho, znamená být s Ním v dialogu, abychom poznali jeho vůli a horlivě ji plnili. Prožívat svou víru jako vztah lásky s Kristem však také znamená být připraveni zřít se všeho, co je popřením této lásky. Právě proto řekl Ježíš apoštolům: „Jestliže mě

milujete, budete zachovávat má přikázání”. Ale která jsou Kristova přikázání? Když Pán učil zástupy, neopomínal stvrzovat zákon, který Stvořitel vepsal do srdce člověka a posléze formuloval na deskách Desatera. „Nemyslete, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky; nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Vpravdě vám pravím: dokud nepominou nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane” (Mt 5,17-18). Ježíš nám však s novou zřejmostí ukázal spojující střed božských zákonů, zjevených na Sinaji, totiž lásku k Bohu a bližnímu. „Milovat Boha celým srdcem, celou myslí a celou silou, a milovat bližního jako sebe sama, je víc, než všechny oběti a dary” (Mk 12,33). Ježíš navíc svým životem a svým velikonočním tajemstvím dovršil celý zákon. Tím, že se s námi spojil skrze dar svého Ducha, nese s námi a v nás „tíhu” zákona, která se tak stává „bremenem lehkým” (Mt 11,30). V tomto duchu Ježíš formuloval svůj výčet vnitřních postojů těch, kdo chtějí žít svou víru do hloubky: Blahoslavení chudí v duchu, ti, kdo pláčí, pokorní, ti kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, činitelé pokoje, pronásledovaní pro spravedlnost... (srv. Mt 5,3-12).

Draží bratři a sestry, víra, jako přilnutí ke Kristu se pojevuje láskou, která pobízí k prosazování dobra, jež Stvořitel vložil do přirozenosti každého a každí z nás, do osobnosti každého člověka i do všeho, co ve světě existuje. Ten, kdo věří a miluje se tak stává tvůrcem skutečné „civilizace lásky”, jejímž středem je Kristus. Před sedmadvaceti lety, na tomto místě, Jan Pavel II. řekl: „Polsko se za našich časů stalo zemí zvlášť odpovědného svědectví” (Varšava, 2. června 1979). Prosím vás, pěstujte toto bohaté dědictví víry předcházejících generací, dědictví myšlení a služby velkého Poláka, papeže Jana Pavla II.

Bud'te pevní ve víře, předávejte ji vašim dětem, vydávejte svědectví milosti, kterou jste tak hojným způsobem zakoušeli působením Ducha svatého ve vašich dějinách. Nechť Maria, Královna Polska, vám ukazuje cestu ke svému Synu a provází vás v putování ke šťastné a pokojem naplněné budoucnosti. Nechť nikdy z vašich srdcí nevymizí láska ke Kristu a k jeho Církvi. Amen.

Tato eucharistie se v tajemství Církve pojí s onou červnovou vigílií Letnic 1979. Právě tato událost měla změnit dějiny Polska i Evropy. Tehdy Jan Pavel II. řekl: „Člověka nelze do hloubky pochopit bez Krista. Proto nelze Krista vyloučit z dějin člověka nikde na světě... Vyloučení Krista z dějin člověka je činem proti člověku ... Ježíš nepřestává být stále otevřenou knihou o člověku, o jeho důstojnosti, jeho právech a současně moudrou knihou o důstojnosti a právech národa...“.

Nikdo také nezapomene na mši svatou, kterou zde slavil 13. června 1999 (srv. Farní Informátor, 4. července 1999), při níž beatifikoval 108 mučedníků II. světové války sestru Protmann a Edmunda Bojanovského. Tehdy řekl: „Děkuji Boží prozřetelnosti, že mi znovu dala stanout na tomto místě, kde jsme před dvaceti lety, o památné vigílii letnic zvláštním způsobem prožili tajemství Večeřadla... Vroucně jsme tehdy vzývali Ducha svatého ... Bylo to volání, vyvěrající z víry, že Bůh jedná a že silou svého svatého Ducha všechno posvěcuje. Jak dnes neděkovat Trojjedinému Bohu za to, co v toku posledních dvaceti let čteme jako odpověď na ono volání! Není snad Boží odpovědí to, k čemu došlo v této době v Evropě a ve světě, počínaje naší vlastí? Před našima očima se změnily politické, sociální a ekonomické systémy, díky nimž jednotlivci i celé národy znovu spatřili jas vlastní důstojnosti“.

A dnes, 26. května 2006 dodává Benedikt XVI.: „Jak dnes neděkovat Bohu za to, co se odehrálo ve vaší vlasti i v celém světě za pontifikátu Jana Pavla II.? Před našima očima se změnily politické, ekonomické i společenské systémy. Lidé v mnoha zemích nabyli svobody a pocitu důstojnosti“.

Na tomto památném náměstí se loučil s národem „primas milénia“, kardinál Wyszyński, jehož requiem - 31. května 1981 - předsedal tehdejší státní sekretář Vatikánu, kardinál Agostino Casaroli. Jan Pavel II. V té době ležel na lůžku v nemocnici „Gemelli“ po atentátu na náměstí sv. Petra. Církev v Německu tehdy zastupoval kardinál Joseph Ratzinger. A dnes Benedikt XVI. Spojuje tyto dvě velké postavy polského národa, kdy připomíná slova, jež Jan Pavel II. Napsal polskému primasovi: „Na Petrově Stolci by nebyl tento polský papež ... kdyby nebylo Tvé víry, která se nesklonila před vězněním a utrpením, Tvého hrdinné naděje, Tvé bezmezné důvěry Matce Církve“.

Před závěrečným požehnáním Svatý Otec korunoval milostný obraz Panny Marie Piotrków Trybunalski, který se uctívá ve svatyni vzdálené asi 80km od Varšavy.

Svatý otec s doprovodem poobědval na Apoštolské nunciatuře a odpoledne už jeho program patřil hlavnímu poutnímu místu Polska, Jasné hoře v Czestochowé. Leží asi 200km jihozápadně o Varšavy a vrtulník se Svatým otcem tu přistál kolem 16 hodin. Klášter na Jasné hoře založili roku 1382 paulíni, kteří si s sebou přinesli obraz Černé Matky Boží. Řád paulínů má původ v Uhrách, přežil ale pouze v Polsku. Založil ho ve 13. století bl. Eusebius z Ostřihomi jako poustevnický řád, navazující na tradici otců pouště a zejména sv. Pavla Poustevníka, který žil v Egyptě ve III.-IV. století. Charismatem paulínů je kontemplativní modlitba, rozvíjení mariánské úcty a péči o poutníky, kterých právě sem, na Jasnou horu, přichází každoročně na 4 miliony.

Poutníci začínají na Jasnou horu proudit již od prvních dob, takže se klášterní komplex postupně rozrostl. V 17. století se dokonce proměnil ve vojenskou pevnost. Zvláštní přízeň prokázala Polákům Černá Madona v roce 1655, kdy klášter odolal náporu Švédů. Ani později nepřestala být Jasná hora obrannou tvrzí víry polského národa, zvláště v době německé okupace a sovětského mocenského vlivu.

V této svatyni svěřil do ochrany Matce Boží svůj pontifikát Jan Pavel II. V Czestochowé proběhlo také jeho 1. setkání s mládeží, které se stalo vzorem pozdějších Světových dnů mládeže. Na Jasnou horu se Jan Pavel II. vracel také při dalších apoštolských cestách do Polska, naposled v roce 1999.

Benedikt XVI. se do chrámu na Jasné hoře přišel dnes setkat se seminaristy, zasvěcenými osobami a představiteli církevních hnutí. Z heliportu v Czestochowé přijel Svatý otec v automobilu k chrámu a konventu, kde ho uvítal Generální opat paolínů a arcibiskup Czestochowé Stanislav Nowak. Hned potom Papež zamířil do kaple s obrazem Černé Madony. Po krátké modlitbě před „Královnou Polska“ předal paolínům dar- zlatou růži, kterou chtěl Czestochowské Madoně přivést v roce 1966 papež Pavel VI. Tehdejší komunistická vláda ovšem cestu Petrova nástupce do Polska nedovolila.

V promluvě k zasvěceným osobám, seminaristům a představitelům nových církevních hnutí Benedikt XVI. navázal na mariologii Jana Pavla II. P. Maria je první, která uvěřila. Od svého prvního fiat předchází víru apoštolů a po podpírá ji i ve večeradle po Kristově zmrtvýchvstání.

Víra umožňuje bezprostřední vztah s živým Bohem. Drazí řeholníci, drahé řeholnice, vy všichni, kdo jste se pohnuti Ježíšovým hlasem z lásky vydali na cestu Jeho následování! Milí seminaristé, kteří se připravujete na kněžskou službu!

Milovaní představitelé církevních hnutí, vy kteří přinášíte sílu evangelia do svých rodin, na místa zaměstnání, do škol, do světa médií a kultury, do svých farností!

Jako apoštolové spolu s Marií „vešli do horní místnosti“ a tam „se svorně a vytrvale modlili“

(Sk 1,12.14), tak i my jsme se dnes shromáždili na Jasné hoře, která je pro nás v tomto okamžiku „horní místností“ a Maria, Matka Páně, je mezi námi. Ona dnes vede naši meditaci. Ona nás učí modlitbě. Ona nám ukazuje, jak otvírat mysl i srdce síle Ducha Svatého, který přichází k nám a kterého pak ponese celému světu. Potřebujeme chvíle ticha a usebrání, abychom vstoupili do její školy, aby nás Ona poučila, jak žít vírou, jak v ní růst, jak přebývat s tajemstvím Boha v obyčejných, všedních okamžicích našeho života. S ženskou jemností a „s uměním spojovat pronikavou intuici se slovem útěchy a povzbuzení“ (Jan Pavel II. *Redemptoris Mater*, 46) Maria podpírala víru Petra a apoštolů ve večeradle a dnes podpírá víru moji i vaši.

„Víra totiž je kontakt s Božím tajemstvím“ (*Redemptoris Mater*, 17). „Uvěřit znamená „svěřit sebe sama“ pravdě slov živého Boha s vědomím a s

pokorným uznáním, že „Jeho výroky jsou nevyzpytatelné a jeho cesty nepřístupné.“ (*Redemptoris Mater*, 14). Víra je darem, který jsme dostali ve křtu a který umožňuje setkání s Bohem. Bůh se skrývá v tajemství: kdybychom předstírali, že mu rozumíme, znamenalo by to, že se pokoušíme uzavřít ho v našich představách a v našem vědění, a tak bychom Ho v důsledku nutně ztratili. Skrze víru si ovšem můžeme razit cestu napříč

různými představami včetně teologických konceptů a můžeme se „dotknout“ živého Boha. A Bůh, když už se ho dotkneme, nám sám bezprostředně předává svou sílu. Když se svěřujeme živému Bohu, když se k němu utíkáme s pokornou myslí, proniká nás jakýsi neviditelný pramen Božího života. Jak důležité je, abychom uvěřili v sílu víry, v možnost navázat díky ní bezprostřední vztah s živým Bohem a abychom vědomě pečovali o rozvoj naší víry, aby skutečně pronikala všechno naše jednání, myšlenky, činy a úmysly. Víra je přítomná nejen v náboženských pocitech a prožitcích, ale především v myšlení a v činech, v každodenní práci, v boji se sebou samým, v životě společenství a v apoštolátu, protože skrze ni proniká naším životem síla samotného Boha. Víra nás může vždy znovu přivádět k Bohu, dokonce i tehdy, když nás zraňuje náš vlastní hřích.

Apoštolové ve večeradle nevěděli, co je čeká. Báli se, měli obavy o svou budoucnost. Prožívali ještě ohromení z Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání, cítili nepokoj po jeho nanebevstoupení. Maria, „která uvěřila to, co jí bylo řečeno od Pána,“ (*Lk 1,45*), bděla s apoštolý na modlitbách a učila je vytrvalosti ve víře. Její víra je přesvědčovala, že Duch

Svatý ve své moudrosti zná dobře cestu, na kterou je vede, že Bohu lze zcela důvěřovat, dát se mu zcela k dispozici, včetně talentů, omezení a celé vlastní budoucnosti.

Někteří z vás přítomných jste rozpoznali toto vnitřní volání Ducha Svatého a odpověděli jste z celého srdce. Láska k Ježíšovi, „vltá do vašich srdcí skrze Ducha Svatého, který vám byl dán“ (*srov. Řím 5,5*), vám ukázala cestu zasvěceného života. Nebyli jste to vy, kdo hledal tuto cestu. Ježíš vás povolal, pozval vás do hlubšího sjednocení s Sebou. Ve svátosti svatého křtu jste se zřekli satana a všeho, co působí, a dostali jste dar milosti, potřebný ke křesťanskému životu a svatosti. Už tehdy jste obdrželi milost víry, která vám dovolila sjednotit se s Bohem. Ve chvíli řeholních slibů nebo příslibů vám víra dovolila plně přilnout k tajemství Ježíšova Srdce, ve kterém jste objevili poklady. Tehdy jste se zřekli

dobrých věcí, svobodného disponování vlastním životem, rodiny, nabývání majetku, abyste získali svobodu nutnou pro neomezené odevzdání se Kristu a jeho království. Pamatujte si ještě na svůj první úžas, když jste nastoupili pouť víry a zcela se svěřili Bohu v zasvěceném životě? Neztrácejte toto prvotní nadšení, dovolte Marii, aby vás vedla k ještě hlubší víře! Milí řeholníci, milé sestry! Bez ohledu na to, jaké poslání vám je svěřeno, jakou kontemplativní nebo apoštolskou službu plníte, zachovávejte v srdci primát svého zasvěceného života. Kéž oživuje vaši víru. Zasvěcený život prožívaný ve víře úzce spojuje s Bohem, probouzí charismata a činí vaši službu mimořádně plodnou.

Milí kandidáti kněžství! Jak velkou pomocí pro vás může být reflexe na tím, jak se Maria učila od Ježíše! Od Jejího prvního *fiat*, přes dlouhá všedního života ve skrytosti, když

vychovávala Ježíše, nebo potom když ho v Káni Galilejské pobízela k prvnímu znamení či nakonec, když pod křížem hleděla na Ježíše. A tak se Ho „učila“ okamžik za okamžikem: nejprve skrze víru, potom ve svém lůně přijala Ježíšovo tělo a dala ho světu. Den za dnem Ho v údivu adorovala, sloužila mu se zodpovědnou láskou a v srdci jí při tom znělo *Magnificat*. Na své cestě a ve své budoucí kněžské službě se uče rozumět Ježíšovi pod Mariiným vedením! Hleďte na Něho, dovolte, aby vás On formoval, abyste ho jednou mohli ukazovat ve své službě všem, kteří k vám budou přicházet. Když budete brát do rukou eucharistické Ježíšovo Tělo, abyste Jím sytili Boží lid a když budete brát zodpovědnost za tu část Mystického Ježíšova Těla, která vám bude svěřena, pamatujte na onen postoj úžasu a adorace, který charakterizoval Mariinu víru. Tak jako Ona ve své zodpovědné, mateřské lásce k Ježíšovi zachovávala panenskou lásku plnou úžasu, tak i vy si zachovávejte schopnost úžasu a adorace, když poklekáte v liturgickém okamžiku konsekrace. Umějte rozpoznávat v Božím lidu vám svěřená znamení Kristovy přítomnosti. Buďte pozorní a citliví k těmto stopám svatosti, které vám Bůh ukáže uprostřed věřících. Nebojte se povinností a neznámé budoucnosti. Nebojte se, že vám budou chybět slova, že

se setkáte s odmítnutím! Svět i církve potřebuje kněze, svaté kněze! Milí představitelé nových hnutí v církvi! Životnost vašich komunit je znamením činné přítomnosti Ducha Svatého! Právě z víry církve a z bohatství plodů Ducha Svatého se zrodilo vaše poslání. Přeji vám, aby vás bylo stále víc, abyste mohli sloužit věci Božího království v dnešním světě. Věřte,

že Boží láska vás doprovází a snažte se, aby byla přítomná v živých tkáních církve a zejména tam, kam kněz, řeholník nebo řeholnice dojít nemůže. Hnutí, ke kterým patříte, jsou různorodá. Čerpáte z učení různých církví uznaných škol spirituality. Využívejte moudrosti svatých, sahejte po jejich dědictví. Formujte svou mysl a srdce na dílech velkých mistrů a svědků víry, pamatujte, že dědictví duchovních škol nesmí zůstat zamčené jako poklad v trezoru v klášterech nebo knihovnách. Evangelijní moudrost načerpanou z děl velkých svatých a ověřenou vlastním životem, je třeba nést zralým – ne dětinským – způsobem, ale také ne agresivně, do světa kultury a práce, do světa médií a politiky, do světa rodinného a společenského života. Měřítkem autentičnosti vaší víry a vašeho poslání, které neupoutává pozornost na sebe, ale reálně probouzí víru a lásku, bude srovnání s vírou Mariinou. Hleďte na sebe v jejím srdci jako v zrcadle. Buďte jejími žáky! Když apoštolové naplnění Duchem Svatým vyšli hlásat evangelium do celého světa, jeden z nich, Jan, Apoštol lásky, zvláštním způsobem „vzal Marii k sobě“ (*Jan 19,27*). Hluboké

V kapli milostného obrazu v Czestochowe

spojení Ježíše a Marie mu dovolilo účinně hlásat, že „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8.16). Tato slova jsem citoval i já jako poselství první encykliky svého pontifikátu: „Bůh je láska“ – *Deus caritas est!* Tato pravda o Bohu je nejdůležitější a nejpodstatnější. Všem těm, pro které je obtížné uvěřit v Boha, dnes opakuji: „Bůh je láska“. Buďte i vy, drazí přátelé, svědky této pravdy.

Budete jimi účinně, pokud se budete učit v Mariině škole. Vedle ní zakusíte, že Bůh je láska, a tohoto milujícího Boha budete přinášet do světa, v bohatství a rozmanitosti způsobů, které vám Duch Svatý napoví. Pochválen buď Ježíš Kristus!

Po setkání se zasvěcenými osobami, seminaristy a představiteli hnutí na Jasně hoře v Czestochowě zamířil Benedikt XVI. do Krakova. Tam na něj ovšem nečekal zasloužený odpočinek, ale zástupy mladých lidí před arcibiskupskou rezidencí.

Papež projížděl papamobilem ulicemi krakovského starého města. Půlhodinu na to se naplnilo i napjaté očekávání, zda se po vzoru svého předchůdce objeví v proslulém okně rezidence. Benedikt XVI. očekávání nezklamal. Po bouřlivém přivítání pronesl polsky:

„Drazí bratři a sestry, podle zvyku, který se zrodil za pobyť Jana Pavla II. v Krakově, jste se shromáždili před arcibiskupskou rezidencí, abyste pozdravili papeže. Děkuji Vám za vaši přítomnost a srdečné přijetí. Vím, že druhého dne každého měsíce se tu scházíte v hodině mrti mého milovaného předchůdce, abyste si ho připomněli a modlili se za jeho povýšení ke cti oltářů. Ať tato modlitba povzbudí ty, kdo mají na starosti tuto kauzu a obdaří vaše srdce veškerou

milostí. Během poslední cesty do Polska, řekl Jan Pavel II. o pomíjivosti času: „Není na ni žádný lék, pouze Ježíše Kristus: 'Já jsem vzkříšení a život', to znamená – navzdory stárí, navzdory smrti – mládí spočívá v Bohu. To vám přeji. Všem mladým v Krakově, Polsku a na celém světě (17.08.2002). Taková byla jeho víra, jeho silné přesvědčení, jeho svědectví. I dnes, navzdory smrti, on – mladý v Bohu – je mezi námi. Vybízí nás, abychom podílili milost víry, obnovili se v Duchu svatém a 'oblékli člověka nového, stvořeného k Božímu obrazu ve spravedlnosti a pravé svatosti' (Ef 4,2-4). Ještě jednou vám děkuji za návštěvu, kterou jste mě dnes večer poctili. Přineste můj pozdrav a požehnání vašim příbuzným a přátelům. Díky!”

Třetí den své návštěvy Polska začal Benedikt XVI. soukromou mší svatou v kapli arcibiskupského paláce v Krakově.

Pak se v uzavřeném automobilu vydal do 59 km vzdálených Wadowic. Město nevelké rozlohou, s pouhými 20 tisíci obyvateli, vstoupilo do dějin dnem zvolení Karola Wojtyly na Petrův stolec. Ve Wadowicích se totiž 18.května 1920 budoucí papež narodil, zde byl pokřtěn ve farním kostele, zde ministroval, chodil do školy a prožíval své dětství a mládí až do odchodu na univerzitu v roce 1938.

Wadowice jsou součástí Krakovské arcidiecéze, a tak

je přirozené, že po místech spojených s životem Karola Wojtyly provázel Benedikta XVI. současný krakovský arcibiskup a dlouholetý nejbližší spolupracovník Jana Pavla II., kardinál Stanisław Dziwisz a společně s ním emeritní arcibiskup Krakova, kardinál Franišek Macharski, který stál po boku Jana Pavla II. při třech jeho návštěvách rodného města.

Zcela zaplněné náměstí – Wadowický Rynek – uvítalo o půl jedenácté Benedikta XVI. zpěvem a potleskem. Svatý otec nejprve vstoupil do baziliky Neposkvrněného početí, kde před oltářem poklekl k modlitbě. Potom se průvod s papežem přemístil do rodného domku Karola Wojtyly. Od roku 1984 je z něj Muzeum, které uchovává fotografie z dětství a mládí, předměty denní potřeby, knihy a písemnosti a také bohoslužebné předměty a roucha z dob kněžské, biskupské i papežské služby Jana Pavla II. Svatý otec si prohlédl také první patro domu,

kde byl byt, v němž rodina Wojtylowa bydlela, původní nábytek a další památky. Svatý otec se pak na závěr zapsal do pamětní knihy. Wadowický Rynek se vzácného hosta dočkal opět v 11h, kdy Svatý otec usedl na tribuně a poslechl si úvodní italsko – polské přivítání kardinála Stanisława Dziwisze. Promluvu Benedikta XVI. doprovázely ovace a skandování zástupu, ve kterém nechyběly ani české a slovenské vlajky.

„Milovaní Bratři a sestry, s velkým pohnutím přijíždím do rodného města svého velkého předchůdce, Božího služebníka Jana Pavla II., na místo jeho dětství a mládí....

Benedikt XVI. dále zdůraznil, že se přijel modlit na místa, ve kterých se probouzela a dozrávala víra Karola Wojtyly, aby se spolu s jeho krajany modlil o jeho brzkou beatifikaci. – protože, jak řekl spolu s Goethem: „Kdo chce pochopit básníka, musí se vydat do jeho vlasti.“ Znamením počátků v křesťanském smyslu je křtitelnice. Jak Papež připomněl, také Jan Pavel II. ve svých promluvách několikrát vzpomínal na toto místo, kde byl „přijat do milosti Božího synovství a do společenství Jeho církve 20. června roku 1920.“ Právě ve vztahu Jana Pavla II. k tomuto místu je klíč k porozumění jeho důsledné víře a radikalismu křesťanského života – pokračoval Benedikt XVI.

„Je tu hluboké vědomí Boží milosti, Boží milosti zdarma dané člověku, ve které skrze obmytí vodou a vylití Ducha svatého je katechumen připojen mezi Boží děti, vykoupené Kristovou Krví. Je tu ale také vědomí, že křest, jenž ospravedlňuje je výzvou pečovat o spravedlnost, která plyne z víry. Nejuniverzálnější program vskutku křesťanského života lze shrnout jako věrnost příslibům svatého křtu.“

Druhým bodem, kterému se Benedikt XVI. věnoval v rodišti Karola Wojtyły, byl význam farnosti. Jan Pavel II. mluvil o wadowické bazilice s vděčností, jako o místě, kde se probouzelo jeho povolání ke kněžství.

„Chrám je znamením společenství věřících lidí, které sjednocuje přítomnost Boha, která přebývá v jejich středu. Toto společenství je onou církví, kterou Jan Pavel II. miloval. Jeho láska k Církvi se rodila ve wadowické farnosti.“

Právě tato zkušenost farnosti jako středu svátostného života, místa evangelizace a

Modlitba před mariánským oltářem ve wadowické bazilice
Obětování Panny Marie.

dozrávání víry, vedla pozdějšího kněze, biskupa a papeže k tak velké starosti o farní společenství, zdůraznil Benedikt XVI. V závěru zmínil také o mariánské úctě Jana Pavla II. I ta má počátky v pravidelných modlitbách gymnazistů před obrazem P. Marie Ustavičné pomoci ve Wadowickém kostele.

„V duchu této zbožnosti chci před tímto obrazem děkovat Bohu za pontifikát Jana Pavla II. a jako on prosit Matku Boží, aby pečovala o Církev, jejíž vedení mi bylo z vůle Boží svěřeno. A vás prosím, drazí bratři a sestry, abyste mě doprovázeli modlitbou, jako jste podporovali svého velkého Krajana. Vám všem zde shromážděným a všem, kdo přijíždíte do Wadowic načerpat ducha víry Jana Pavla II. ze srdce žehnám.“

Z Wadowic se Benedikt XVI. vydal autem na Kalvárii Zebrzydovskou, která je vzdálena asi 14 km. Bylo to poslední místo, které Jan Pavel II. navštívil, když se v srpnu 2002 vydal naposled na návštěvu rodné země. Chrám si tehdy navíc připomínal 400. výročí svého posvěcení.

Poutní chrám na Kalvárii Zebrzydovské je zasvěcen Umučení Páně a Panně Marii Bolestné. Byl postaven díky dobrodinci Nikolu Zebrzydovickému, který dal podnět ke stavbě chrámu v roce 1600. Zdejší Křížová cesta je dlouhá 15 km a je zapsána v seznamu Světového dědictví Unesco. Právě sem chodíval Karol Wojtyla v dobách svého mládí i později se skupinami mládeže jako kněz a krakovský biskup. Kostel spravují bratři františkáni.

Podle původních plánů papežské cesty měla mít návštěva Kalvárie jen osobní ráz. Zástupy poutníků i malé pódium postavené vedle poutního chrámu nicméně nedovolily Svatému otci odejít beze slova. Po soukromé modlitbě v chrámu položil Benedikt XVI. na oltář svůj

dar – papežský růženec. Ke shromáždění se pak obrátil těmito slovy:

„Při své první cestě do Polska Jan Pavel II. navštívil toto poutní místo a svou promluvu věnoval modlitbě. Na závěr řekl: „A prosím, prosím o to, abyste se tu za mě modlili, za mého života i po mé smrti“. Dnes jsem se chtěl na chvíli zastavit v kapli Matky Boží a s vděčností se za něj pomodlit, jak si přál. A po příkladu Jana Pavla II., i já se k vám z celého srdce obracím s prosbou, abyste se modlili za mě a za celou církev.“

V reakci volání davu, který v polštině a v němčině skandoval: Máme tě rádi, Benedikt XVI. italsky dodal: Věřím, podobně jako váš milý arcibiskup, kardinál Stanislaw, že nám Prozřetelnost už brzy dá těšit se z beatifikace a kanonizace našeho milovaného papeže Jana Pavla II.“

Kolona vozidel doprovázející Svatého otce zpět do Krakova. Důležitou zastávkou na této zpáteční cestě však byl ještě Kostel Božího milosrdenství v Lagiewnikách, místo spojené s osobností sv. Faustiny Kowalské.

Mezi dvěma návštěvami Jana Pavla II. v letech 1997 – 2002 byl postaven velký moderní chrám, který pojme 4000 poutníků. Stojí vedle starého konventu Kongregace sester Milosrdné Matky Boží, který od roku 1899 poskytoval útočiště i možnost vzdělání a kvalifikace dívkám v nouzi. Mystická vidění sestry Faustiny přitahovala od počátku mnoho poutníků, kteří se přicházeli modlit před známý obraz Milosrdného Ježíše.

Před ostatky sv. Faustiny Kowalské

Význam místa se ještě zvýraznil

po uzavření kanonizačního procesu v roce 2000. Jan Pavel II., který na Lagiewniki chodil k hrobu sestry Faustiny již jako dělník v době okupace i jako tajný seminarista, a který zahájil beatifikační proces na diecézní úrovni jako krakovský biskup v roce 1963, věnoval Poselství Božího Milosrdenství sestry Faustiny do oslav Velkého Jubilea. Při své poslední návštěvě Polska v roce 2002 pak posvětil nově postavený Chrám Božího Milosrdenství. Duchovní a teologický rozměr Božího Milosrdenství také přiblížil ve své druhé encyklice Dives in Misericordia v roce 1980.

Benedikt XVI. byl v Lagiewnikách přivítán sestrami zdejší komunity a zastavil se ke krátké adoraci relikvií sestry Faustiny. V novém chrámu pak na Svatého otce čekalo asi 800 nemocných. K nim se Svatý otec obrátil s těmito slovy:

„Stojíme tu před dvěma tajemstvími: tajemstvím lidského utrpení a tajemstvím Božího Milosrdenství. Na první pohled jakoby si protiřečila. Ale snažíme-li se do nich proniknout ve světle víry, vidíme jejich vzájemnou

harmonii. Je tomu tak díky tajemství Kristova kříže. Jak řekl Jan Pavel II.: “kříž je tím nejhlubším skláněním se Boha k člověku ... Kříž je jakoby dotekem věčné lásky v těch nejbolestnějších ranách pozemské existence člověka“ (17.8.2002, srv, Farní Informátor 8.12. 2002). Vy, drazí nemocní, poznamenaní utrpením na těle či na duchu, jste nejvíce spojeni s Kristovým křížem, ale současně jste nejvýmluvnějšími svědky Božího milosrdenství. Skrze Vás a prostřednictvím vašeho utrpení se On sklání s láskou k lidstvu. Jste to vy,

kteří v tichu srdce opakujete: „Ježíši, důvěřuji ti“, a tak nás učíte, že není hlubší víry, živější naděje a vroucnější lásky, než víra, naděje a láska toho, kdo se v neútěše vkládá do jistých rukou Božích. A ruce těch, kteří vám pomáhají nejsou než prodloužením těchto rukou Božích.

Tolik bych chtěl obejmout každého a každou z vás. I když to prakticky není možné, tisknu vás v duchu na své srdce a uděluji vám své požehnání ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Poté se Benedikt XVI. vrátil do

Arcibiskup-ského paláce v Krakově, kde si odpočinul.

Kolem 18 hodiny přijel Svatý otec v

papamobilu do katedrály na Wawelu. Tato gotická katedrála je zasvěcena sv. Václavovi a nachází se v ní hrob sv. Stanislava. Od 14. století byla katedrála místem korunovace

polských králů, kteří jsou zde i pohřbeni. Nacházejí se v ní také hrobky národních hrdinů, jako například Tadeuzse Kosciuszka, Adama Mickiewicze nebo Julia Slowackého. V této katedrále slavil Jan Pavel II. liturgii při různých příležitostech, po svém kněžském svěcení v roce 1946, zádušní mši za zemřelého bratra a rodiče a také při apoštolských návštěvách Polska. Řadu vzpomínek na tuto katedrálu najdeme také v jeho knize Vstaňte, pojdme!

Poté se Svatý Otec vydal na Krakovské pláň, kde jej očekávalo 700.000 mladých. Otevřeli mu svá srdce i tolikerou tvář úzkostí, zoufalství i nadějí svého života v dnešním světě. Čekali na jeho odpověď – proto zvolili za motto večera slova „Tu es Petrus“, Ty jsi Petr, kterými sám Spasitel vložil do rukou prvního z apoštolů klíče Božího království. Papež jim odpověděl tímto svědectvím:

Moji drazí přátelé,

Srdečně vás vítám! Vaše přítomnost je mi potěšením! Děkuji Bohu za to, že se setkávám z vaší nezvyklou srdečností. Víme, že „kde jsou dva nebo tři shromážděni v Ježíšově jménu, tam je On uprostřed nich“ (srv. Mt 18,20). A vás je zde mnohem víc. Děkuji za to

každému a každé z vás. Tedy Ježíš je tady s námi. Je tu mezi polskou mládeží, aby k ní promlouval o domově, který se nikdy nezhroutí, protože má základy na skále. Říká to evangelium, které jsme právě slyšeli (srv. Mt 7,24-27).

V srdci každého člověka, moji přátelé, je touha po domově. Tím spíše v mladém srdci tkví velká touha po vlastním domově, který by byl pevný, kam bychom se nejenom rádi vraceli, ale kde bychom také rádi přijímali každého hosta, který přijde. Je to nostalgie po domově, v němž by denním chlebem byla láska, odpuštění, nezbytné porozumění, v němž by pravda byla zdrojem, z něhož vyvěrá pokoj srdce. Je to nostalgie po domově, na který bychom mohli být hrdí, za nějž bychom se nemuseli stydět a nikdy bychom nemuseli oplakávat jeho zhroucení. Tato nostalgie není než touhou po plném, šťastném a vydařeném životě. Nebojte se této touhy! Neutíkejte před ní! Neztrácejte odvahu tváří v tvář zhrouceným domům, zmařeným touhám, vybledlým nostalgiím. Bůh Stvořitel, který vlévá do mladého srdce velkou touhu po štěstí, jej pak neopouští v obtížném budování domu, který se jmenuje život.

Moji přátelé, vkrádá se otázka: „Jak tento dům postavit?“ Před touto otázkou jste jistě již mnohokrát v srdci stanuli a ještě se tolikrát vrátí. Je to otázka kterou je třeba si klást a to nejednou. Den co den musíme mít před očima srdce: jak stavět tento dům, zvaný život? Ježíš, jehož slova jsme slyšeli v podání evangelisty Matouše, nás vybízí, abychom stavěli na skále.

Jedině tak se dům nezhroutí. Ale co se tím - „stavět dům na skále“ - chce říct? Budovat na skále především znamená: budovat na Kristu a s Kristem. Ježíš říká: „Proto ten, kdo slyší tato má slova a podle nich jedná, podobá se moudrému muži, který svůj dům zbudoval na skále“ (Mt 7,24). Nejde tu o prázdná slova, kýmsi vyřčená, ale o slova Ježíše. Nejde o naslouchání komusi, ale o naslouchání Ježíši. Nejde o to cosi dělat, nýbrž naplňovat slova Ježíšova.

Budovat na Kristu a s Kristem znamená stavět na základě, který se jmenuje ukřižovaná láska. Znamená to budovat s Někým, kdo právě proto, že nás zná lépe než my sami, říká: „jsi v mých očích vzácný, ... jsi hoden úcty, miluji tě“ (*Iz 43,4*). Znamená to stavět s Někým, kdo je vždy věrný, i když my jsme nevěrní, protože nemůže zapřít sám sebe (*srv. 2Tim 2,13*). Znamená to budovat s Někým, kdo se stále sklání k raněnému srdci člověka a říká: „Neodsuzuji tě; jdi a už nehřeš“ (*srv. Jan 8,11*). Znamená to stavět s Někým, kdo z výšin kříže rozprahuje svou náruč, aby po celou věčnost opakoval: „Dávám svůj život za tebe, člověče, protože tě miluji“. Budovat na Kristu konečně znamená stavět na jeho vůli všechna svá přání, očekávání, sny, ambice i všechny své plány. Znamená to říci sobě, své rodině, svým přátelům i celému světu a především Ježíšovi: „Pane, ve svém životě nechci dělat nic proti Tobě, protože Ty víš, co je pro mne nejlepší. Jenom Ty máš slova věčného života“ (*srv. Jan 6,68*). Moji přátelé, nebojte se vsadit na Krista! Mějte nostalgii po Kristu, jako základu života! Zažehněte v sobě touhu budovat svůj život s Ním a pro Něj! Neboť nic nemůže ztratit ten, kdo vsadí vše na ukřižovanou lásku vtěleného Slova.

Stavět na skále znamená budovat na Kristu a s Kristem, který je skálou. Když v prvním listu Korint'ánům mluví svatý Pavel o putování vyvoleného národa pouští, vysvětluje, že všichni „pili ... z duchovní skály, která je provázela, a tou skálou byl Kristus“ (*1Kor 10,4*). Otcové vyvoleného národa pochopitelně nevěděli, že tou skálou byl Kristus. Nevěděli,

Z těchto kamenů vyroste Centrum Jana Pavla II.

že je provází Ten, který – až přijde plnost času, se vtělí a přijme na sebe lidské tělo. Nepotřebovali vědět, že jejich žízeň byla uhašena ze samotného Pramene života, který je s to nabídnout živou vodu, aby utišil žízeň každého srdce. Přesto pili z této duchovní skály, kterou je Kristus, neboť prahnuli po živé vodě, potřebovali ji. Na životních cestách si snad mnohdy Ježíšovu přítomnost ani neuvědomujeme. Ovšem právě tato přítomnost, živá a věrná, přítomnost v díle stvoření, přítomnost v Božím Slově a v Eucharistii, ve společenství věřících a v každém člověku, vykoupeném drahocennou krví Krista, tato přítomnost je nevyčerpatelným zdrojem lidské síly. Ježíš z Nazareta, Bůh, který se stal člověkem, nám stojí po boku v dobrém i zlém údělu, žízni po tomto poutu, které je ve skutečnosti základem opravdového lidství. V Apokalypse čteme tato významná slova: „Hle, já stojím u dveří a klepu. Jestliže kdo uslyší můj hlas a otevře mi dveře, vejdu k němu, budu jíst s ním a on se mnou“ (*Ap 3,20*).

Moji přátelé, co znamená stavět na skále? Budovat na skále znamená rovněž stavět na Někom, kým se pohrdlo. Svatý Petr mluví ke svým věřícím o Kristu jako o „živém

kameni, který lidé odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný“ (*1Petr 2,4*). Nepopíratelná skutečnost, že Bůh si vyvolil Ježíše, neskrývá tajemství zla, které je příčinou toho, že člověk je schopen pohrdnout Tím, který miloval až do krajnosti. Toto pohrdnutí Ježíšem ze strany lidí, o němž mluví svatý Petr, se vleče dějinami lidstva a dosahuje i našich časů. Netřeba velké bystrosti myslí, abychom rozeznali rozmanité projevy pohrdání Ježíšem, i tam, kde nám dal Bůh vyrůstat. Ježíš byl mnohokrát vysmíván, prohlašován králem minulosti, nikoli však dneška a tím méně zítřka, je odsunut stranou do úkrytu otázek a osob, o nichž se nemá mluvit hlasitě a na veřejnosti. Jestliže se při budování vašeho domu setkáte s lidmi, kteří pohrdají základem, na němž stavíte, neztrácejte odvahu! Silná víra musí procházet zkouškami. Živá víra musí stále růst. Naše víra v Ježíše Krista, má-li takovou zůstat, se musí často konfrontovat s nedostatkem víry u jiných.

Drazí přátelé, co znamená stavět na skále? Budovat na skále znamená být si vědomi, že se bude narážet. Kristus říká: „Spadne déšť, rozvodní se řeky, zvednou se vichry a oboří se na ten dům...“ (*Mt 7,25*). Tyto přírodní jevy nejsou jen obrazem rozmanitých protivenství lidského údělu, nýbrž označují i běžnou prozíravost. Kristus neslibuje, že se na stavbu domu nikdy nespustí liják; neslibuje, že se přes to, co je nám nejdražší nepřezene ničivá vlna; neslibuje, že prudké vichry neodnesou, co jsme za cenu nesmírných obětí postavili. Kristus chápe nejen touhu člověka po trvalém domově, ale je si také plně vědom všeho, co může zničit lidské štěstí. Nedivte se tedy protivenstvím, ať už jsou jakákoli! Neztrácejte kvůli nim odvahu! Stavba,

vybudovaná na skále není stavením, podrobeným hříčce přírodních sil, vepsaných do tajemství člověka. Postavit na skále znamená moci se spolehnout na to, že v těžkých chvílích je tu jistá síla, které je třeba důvěřovat.

Moji přátelé, dovolu mi zdůraznit: co znamená budovat na skále? Znamená to stavět moudře. Ježíš, ne bezdůvodně, přirovnává ty, kdo slyší jeho slova a uvádějí je ve skutek, k moudrému muži, který postavil svůj dům na skále. Je ostatně hloupostí stavět na písku, když lze stavět na skále, a mít tak dům, který je s to odolat jakémukoli nečas. Je hloupostí stavět dům na podkladu, který nezaručuje, že v těžkých chvílích odolá. Kdo ví, snad je i snazší vybudovat svůj život na pohyblivých pískovištích vlastního vidění světa, budovat

svou budoucnost daleko od Ježíšova slova a někdy dokonce proti němu. Zůstává však, že ten, kdo takto staví, není moudrý, protože chce přesvědčit sám sebe i druhé, že v životě se nerozpoutá žádná bouře, žádná vlna jeho dům nezasáhne. Být moudrý znamená, že pevnost domu závisí na volbě základu. Nebojte se být moudří, totiž nebojte se stavět na skále!

Moji přátelé, ještě jednou: co znamená stavět na skále? Stavět na skále znamená také stavět na Petrovi a s Petrem. Jemu totiž Pán řekl: „Ty jsi Petr (skála) a na této skále zbuduji svou Církev a brány pekla ji nepřemohou“ (Mt 16,16). Jestliže Kristus, Skála, kámen živý a vzácný, nazývá svého apoštola skálou, znamená to, že chce, aby Petr, a spolu s ním celá Církev, byli viditelným znamením jediného Spasitele a Pána. Tady, v Krakově, nejmilejším městě mého předchůdce Jana Pavla II., jistě nikoho neudivují slova o budování s Petrem a na Petrovi. Proto vám říkám: nebojte se budovat svůj život v Církvi a s Církví! Buďte hrdí na lásku k Petrovi a k Církvi mu svěřené. Nenechte se klamat těmi, kteří proti sobě chtějí postavit Krista a Církev! Existuje jediná skála, na níž stojí za to stavět dům. Tou skálou je Kristus. Existuje pouze jediný kámen, na němž stojí za to postavit všechno. Tímto kamenem je ten, jemuž Kristus řekl: „Ty jsi Petr (*kámen*) a na tomto kameni zbuduji svou Církev“ (Mt 16,18). Vy, mladí, jste dobře poznali Petra našich časů. Proto nezapomeňte, že ani Petr, který sleduje naše setkání z okna domu Boha Otce, ani tento Petr, co nyní stojí před vámi, ani žádný Petr, co přijde po nich, nikdy nebude proti vám, ani proti budování trvalého domu na skále. Ba co víc, svým srdcem i oběma rukama se bude snažit vám pomáhat budovat život na Kristu a s Kristem.

Drazí přátelé, když uvažujeme nad Ježíšovými slovy o skále jako odpovídajícím základu pro dům, nemůžeme opomenout, že posledním slovem je slovo naděje. Ježíš říká, že i přes rozpoutání živlů, dům se nezřítí, protože spočíval na skále. V tomto jeho slovu je mimořádná důvěra v sílu základu, víra, která se nebojí popírání, protože je stvrzena Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním. To je víra, co po létech vyznává svatý Petr ve svém listě: „Hle, já kladu na Sión kámen úhelný, vyvolený a vzácný. Ten, kdo v něj věří nebude zahanben“ (2Petr 2,6). Jistě „nebude zahanben...“.

Drazí mladí přátelé, obava z neúspěchu může někdy brzdit i ty nejkrásnější sny. Může ochromit vůli a učinit neschopnými uvěřit, že by nějaký dům, vybudovaný na skále, mohl vůbec existovat. Může přesvědčovat o tom, že nostalgie po domově je pouze mladistvou touhou a nikoli plánem pro život. Řekněte této obavě spolu se svatým Petrem: „Kdo věří v Krista, nebude zahanben!“ Buďte svědky naděje, té naděje, co neváhá stavět dům svého života, protože dobře ví, že může počítat se základem, co se nikdy nezhroutí: Ježíšem Kristem, našim Pánem.

/obr. základní kámen nového Centra Jana Pavla II. v Krakově, požehnaný při liturgii s nládeží papežem Benediktem XVI. Kámen z hrubě tesané černé švédské žuly má tvar trojhranu o výšce 103cm, šířce 120 cm a hloubce 17cm. Váží přes 400kg. U vrcholu kamene je patrná plastika papežského erbu a dole nápis Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się!“ (Nebojte se!). V kameni je otvor o hloubce 8cm, do něhož papež Benedikt vložil hlinu z hrobu Jana Pavla II./

Část z mladých přenocovala na místě a nad ránem musela přestat několikahodinový déšť. Entusiasmu se nelze divit, nevyhnul se ani Papežovi a jeho doprovodu. Někteří z mladých se vydali zpátky do Krakova, pod papežské okno v arcibiskupské rezidenci. A Benedikt XVI. – podobně jako den předtím – nenechal zástup mladých lidí čekat nadarmo.

„Milí přátelé, večer jsem se setkal s mladými, shromážděnými na Błoniach. Byl to nezapomenutelný večer svědectví víry a vůle budovat budoucnost na základech, které Kristus zanechal svým učedníkům. Moc děkuji polské mládeži za toto svědectví. Patří k němu i vaše přítomnost tady, na Františkánské ulici. Vím, že je to výraz vaší velké vstřícnosti k papežovi. Ale před námi je celý zítřejší den. Proto děkuji, a zvu vás na zítřejší mši svatou...“

Na Krakovských pláních se v neděli ráno shromáždily dva milióny věřících, včetně mnoha zahraničních hostů. S Papežem koncelebroval 1500 kněží, dvacet kardinálů, 28 arcibiskupů a 120 biskupů z mnoha krajin Evropy i světa. Liturgie se účastnila řada státních představitelů, s prezidentem Kaczyńskim v čele. Oltář byl ve tvaru loďky a na něm se tyčil 23m kříž. Úchvatná byla i květinová dekorace zajmající plochu 143m² tvořená květy v červeném a zlatém odstínu

– symboly plamenů Ducha svatého. Konečně tuto mši svatou jste mohli sledovat v avizovaném přímém přenosu slovenské televize. Proto jen krátké připomenutí:

„Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi?“ (Sk 1, 11) Bratři a sestry, dnes na krakovské pláni Błonie znovu zaznívá tato otázka, kterou uvádí Skutky apoštolů.“

Stejně jako při všech předcházejících promluvách, zahájil Benedikt XVI.

homilii na Krakovských pláních v polštině. V její úvodní pasáži Svatý otec přibližoval významy liturgické slavnosti Nanebevstoupení Páně.

„Proč hledíte do nebe? V odpovědi na tuto otázku je skryta základní pravda o životě a osudu člověka.“

Tato otázka odkazuje k dvěma základním dimenzím lidského života, k pozemské a k nebeské. Proč stojíme na zemi? – Jsme na zemi, protože nás sem postavil Stvořitel. Bůh korunoval své dílo právě stvořením člověka ke svému obrazu a podobě. Člověk ale řekl Bohu „Ne“, a tak se sám odsoudil k existenci, do níž vstoupilo zlo, hřích, utrpení a smrt“. Bůh ale člověka neopustil, vstoupil do dějin – a ty se staly dějinami spásy. Zmrtvýchvstalý Ježíš se nepokusil obnovit pozemské království Izraele, jak možná apoštolové očekávali. Jeho vystoupení na nebesa – před jejich zraky – otevřelo velkolepý horizont věčnosti, ukázalo definitivní cíl člověka.

„Přestože zůstáváme na zemi, jsme povoláni,

abychom upřeně hleděli k nebi, abychom zaměřovali pozornost, myšlenky a srdce k nevýslovnému tajemství Boha. Jsme povoláni hledět směrem k božské skutečnosti, k níž je zaměřen člověk od stvoření. Tam je skryt definitivní smysl našeho života.“

Na Krakovských pláních sloužil mše svaté při svých návratech do vlasti také Jan Pavel II. Benedikt XVI. připomněl jeho první pouť v roce 1979 (10. dubna) a poslední, v srpnu 2002 (18.srpna), a mezi dlouhými potlesky dodal:

Krakov, město Karla Wojtyły a Jana Pavla II je také mým Krakovem!

A znovu vypočítal důvody své cesty do Polska:

„Na počátku druhého roku svého pontifikátu jsem přišel do Polska a do Krakova, protože to potřebuje srdce, jako poutník po stopách svého předchůdce. Toužil jsem především po tom, abych se setkal s živými lidmi, jeho krajany, abych zakoušel vaši víru, z níž čerpal životní mizu, a abych se ujistil, že jste v ní pevní.

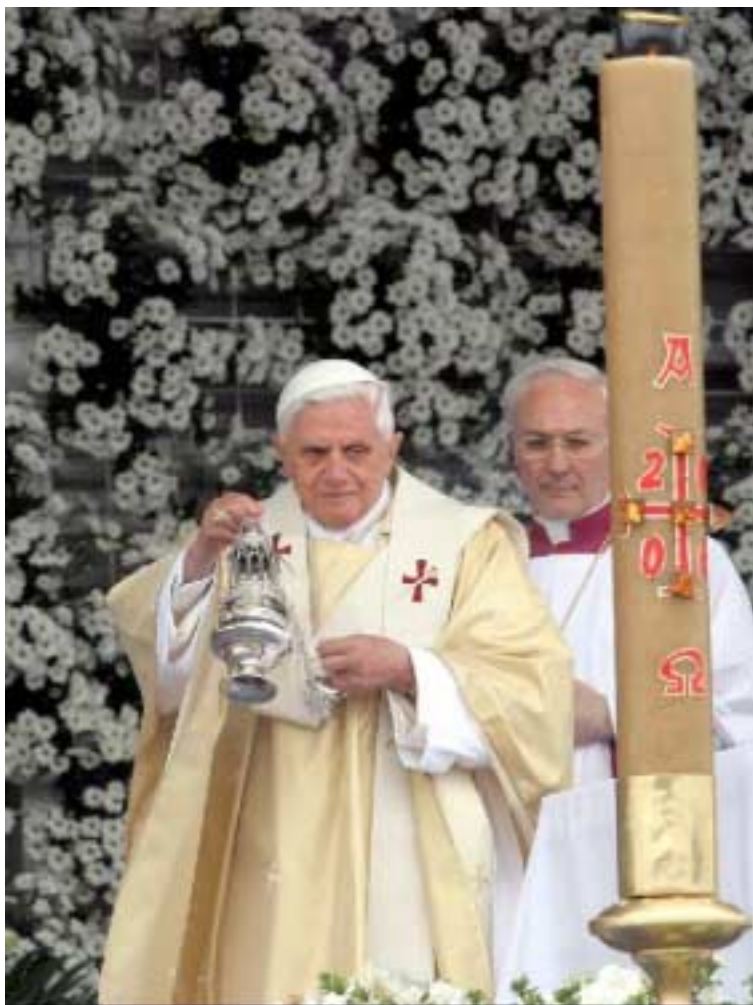
Drazí bratři a sestry, motto mé pouti do polské země po stopách Jana Pavla II. tvoří slova: „Zůstaňte pevní ve víře!“ Výzva skrytá v těchto slovech se obrací na nás na všechny, kteří vytváříme společenství Kristových učedníků, obrací se na každého z nás. Víra je velmi osobní lidský úkon, který se uskutečňuje ve dvou dimenzích. Věřit, to znamená především,

přijmout za pravdu to, co naše mysl nechápe až do dna. Je třeba přijmout to, co Bůh zjevuje sám o sobě, o nás samých a o skutečnosti, jež nás obklopuje, i o té neviditelné, nevýslovné a nepředstavitelné. Tento úkon přijetí zjevené pravdy rozšiřuje horizont našeho poznání a dovoluje nám dospět k tajemství, do něhož je ponořena naše existence. Souhlas s takovým omezením rozumu se snadno nedává. A právě zde se víra ukazuje ve své druhé dimenzi: totiž v té – svěřit se jedné osobě – ne jakékoliv – nýbrž Kristu. Je důležité, co věříme, ale ještě důležitější je Ten, v něhož věříme.“

„Spolu s volbou Karola Wojtyły na Petrův stolec do služby celé církvi, se vaše země stala místem zvláštního svědectví před celým světem.“ – řekl Benedikt XVI. a zdůraznil, že toto poslání je nad jiné aktuální i po smrti Jana Pavla II.

„Také já, Benedikt XVI., nástupce papeže Jana Pavla II., vás prosím, abyste hleděli ze země k nebi – abyste upřeli zraky na Toho, který - po dvě tisíciletí – je následován generacemi, které žijí a přicházejí po sobě na této naší zemi a v Ném najdete definitivní smysl existence. Posílení vírou v Boha se s nadšením nasazujte při upevňování jeho království na zemi: království

dobra, spravedlnosti, solidarity a milosrdenství.“

V závěru své promluvy Benedikt XVI. znovu vyzval Poláky, aby „se dělili o poklad své víry také s ostatními národy Evropy a světa,“ a svěřil modlitbám Polských věřících také svůj pontifikát.

Prosím vás, zůstaňte pevní ve víře: Zůstaňte pevní v naději. Zůstaňte pevní v lásce! Amen!

Po skončení liturgie

se Benedikt XVI. za zpěvu a skandování zástupů na krakovských pláních, vrátil do arcibiskupské rezidence. Odpoledne začal poslední a nejočekávanější bod papežské cesty do Polska – návštěva na místě bývalého koncentračního tábora v Auschwitz. Program Benedikta XVI. na tomto tragickém místě měl tři části: bývalý koncentrační tábor Auschwitz, Centrum dialogu a modlitby a nakonec modlitba a promluva před pomníkem obětí v bývalém táboře Birkenau.

„Nie mogłem tutaj nie przybyć”

Ujmout se slova na tomto místě hrůzy a nesčíslných zločinů proti Bohu a proti člověku, jež nemají v dějinách obdoby, je skoro nemožné. Obzvláště těžké a skličující je to pro křesťana, pro papeže, který pochází z Německa. Na místě, jakým je toto, se nedostává slov, v hloubi nitra zůstává jen zdrcující mlčení – ticho, které je niterným výkřikem k Bohu: Proč jsi mlčel, Pane? Jak jsi mohl to všechno mohl dopustit? V tomto stavu mlčení se v nitru hluboce skláníme před nespočetným zástupem těch, kteří zde trpěli a byli posláni na smrt; toto ticho se však záhy stává hlasitým voláním po odpuštění a smíření, křikem k živému Bohu, aby už nikdy nedopustil nic podobného.

Před sedmadvaceti lety, 7. července 1979, zde byl papež Jan Pavel II. Tehdy řekl: „Přicházím dnes na toto místo jako poutník. Je

známo, že jsem tu byl už mnohokrát... Tolikrát! A mnohokrát jsem sestoupil do cely smrti Maxmiliána Kolbeho, stanul před zdí smrti a prošel mezi sutinami pecí krematoria v Birkenau. Nemohl jsem sem nepříjít jako papež“. Papež Jan Pavel II. tu stál jako syn národa, který vedle národa židovského, na tomto místě a všeobecně během války vytrpěl nejvíce: „Během druhé světové války přišlo o život šest miliónů Poláků: pětina národa“, připomněl tehdy papež. Nato se k celému světu obrátil s výzvou k respektování práv člověka i národů, kterou před ním vznesli k světu jeho předchůdci Jan XXIII. i Pavel VI., a dodal: „Tato slova pronáší ... syn národa, který ve svých dávných i nedávných dějinách vystál od jiných mnohá příkoří. Neříká to proto, aby žaloval, nýbrž aby připomněl. Mluví jménem všech národů, jejichž práva jsou porušována a opomíjena ...“.

Papež Jan Pavel II. tu byl jako syn polského národa. Já jsem tu dnes jako syn národa německého, a právě proto musím a mohu říci jako on: **Nemohl jsem sem nepříjít.** Musel jsem přijít. Bylo a je to povinností vůči pravdě i právu těch, kteří trpěli, povinností před Bohem, být zde jako nástupce Jana Pavla II. a jako syn německého národa – syn toho národa, který ovládla skupina zločinců prostřednictvím lživých slibů velikosti,

znovunabytí národní cti a významu, šíříc vyhlídky blahobytu, ale i silou teroru a zastrahování, takže náš národ mohl být využíván i zneužíván jako nástroj jejich zběsilé touhy po ničení a ovládnutí. Ano, nemohl jsem na toto místo nepřijít. Byl jsem tu 7. června 1979 jako arcibiskup Mnichova-Freisingu mezi mnoha ostatními biskupy, kteří doprovázeli papeže, naslouchali mu a modlili se s ním. V roce 1980 jsem se na toto místo hrůzy vrátil znovu s delegací německých biskupů, otřesen zlem a vděčný za skutečnost, že nad těmito temnotami vzešla hvězda smíření. A právě to je důvod, proč jsem tu dnes: abych úpěnlivě prosil za milost smíření – především Boha, který jediný může otevřít a očistit naše srdce; pak i lidi, kteří tu trpěli; a potom, abych prosil za milost smíření pro všechny, kdo v této hodině našich dějin znovu trpí pod vládou nenávisti a násilí, podněcovaného nenávistí.

Kolik otázek se nám vnucuje na tomto místě! Znovu a znovu vyvstává otázka: Kde byl v těch dnech Bůh? Proč mlčel? Jak mohl dopustit toto nezměrné ničení, tento triumf zla? Na mysl nám vstupují slova 44. žalmu, nářku trpícího Izraele: „... přece jsi nás zdrtil v kraji zapomnění, zahalil stínem smrti. Den co den jsme kvůli tobě

vydávání na smrt, mají nás za ovce na porážku. Probud' se, Pane, proč spíš? Vstaň a nezatracuj nás navždy! Proč skrýváš svou tvář, zapomínáš na naši bídu a útisk? Vždyť do prachu je sražena naše duše, na zemi leží naše tělo. Vstaň, přijď nám na pomoc a vysvobod' nás pro své milosrdenství (Žl 44,20. 23-27). Toto úzkostné volání, které trpící Izrael vznáší k Bohu v dobách nejzažší tísně, je současně voláním o pomoc všech těch, kdo v průběhu dějin – včera, dnes i zítra – trpí za lásku k Bohu, za lásku k pravdě a k dobru; a je jich hodně i dnes.

Nedokážeme proniknout do Božích tajemství – vidíme jen fragmenty a mýlíme se, pokud bychom ze sebe chtěli dělat soudce Boha a dějin. V takovém případě bychom nehájili člověka, ale přispívali bychom k jeho zničení. Ne – nakonec musíme zůstat u pokorného, ale naléhavého volání k Bohu: Probud' se! Nezapomínej na člověka, kterého jsi stvořil! Naše volání k Bohu musí být současně křikem, co proniká do našeho vlastního srdce, aby se v nás probudila skrytá Boží přítomnost – aby jeho moc, kterou vložil do našeho srdce, v nás nebyla pokryta a udušena bahnem sobectví, strachem z lidí, lhostejností a prospěchářstvím. Vznášíme toto volání před Bohem, a současně ho obracíme k našemu vlastnímu srdci, právě v této přítomné chvíli, kdy doléhají nová neštěstí, v níž jako by znovu z lidských srdcí vystupovaly všechny temné síly: na jedné straně zneužívání Božího jména k ospravedlnění slepého násilí proti nevinným; na druhé straně cynismus, který neuznává Boha a vysmívá se víře v Něho. Voláme k Bohu, aby přiměl lidi k nápravě, aby poznali, že násilí nevytváří mír, ale jen podněcuje další násilí – ničivou spirálu, v níž

v závěrečném účtování mohou být jen poražení. Bůh, v něhož věříme, je Bohem rozumu – ovšem rozumu, který není neutrální matematikou vesmíru, nýbrž je jedno s láskou, s dobrem. Modlíme se k Bohu a voláme k lidem, aby tento rozum, rozum lásky a uznání síly smíření a míru, převládl nad okolními hrozbami nerozumu či pomýleného rozumu, odvráceného od Boha.

Místo, na kterém stojíme, je místem památky. Minulost není jen minulostí. Týká se nás a ukazuje nám cesty, po kterých nemáme chodit i ty, na něž se máme vydat. Stejně jako Jan Pavel II. jsem i já kráčel kolem kamenů, která v různých jazycích připomínají oběti tohoto místa: jsou tu kameny v běloruštině, češtině, němčině, francouzštině, řečtině, hebrejštině, chorvatštině, italštině, jidiš, maďarštině, holandštině, norštině, polštině, romštině, rumunštině, slovenštině, srbštině, ukrajinštině, židovské španělštině, angličtině. Všechny tyto pamětní kameny mluví o lidské bolesti, dávají nám pocítit cynismus oné moci, která jednala s lidmi jako s předměty a neuznávala je jako lidské bytosti, v nichž se zračí obraz Boží. Některé kameny vyzývají ke zvláštní vzpomínce. Na jednom z nich je nápis v hebrejštině. Mocipáni Třetí Říše chtěli zdrtit celý židovský národ; vymýtit jej se seznamu národů země. Tehdy se strašlivým způsobem naplnila slova žalmu: „Jsme vydáváni na smrt, jako ovce na porážku“. Tito násilní zločinci chtěli vyhlazením tohoto národa zabít Boha, který povolal Abraháma, jenž promlouval na Sinaji a stanovil kritéria zaměření lidstva, jež zůstanou platná navěky. Jestliže už svou prostou existencí je tento národ svědectvím o Bohu, který promlouval k člověku a ujímá se ho, potom tento Bůh měl být konečně mrtvý a panství náležet jen člověku – jim samotným, kteří se považovali za silné, co si dokáží podmanit svět. Zničením Izraele chtěli nakonec vyrvat i kořen, na němž spočívá křesťanská víra a definitivně jej nahradit svou vlastnoručně vytvořenou vírou – vírou v panství člověka, nadvlády silného.

Pak je tu kámen v polštině: V první fázi a především se chtěla odstranit kulturní elita a tak vymazat národ jako samostatný historický subjekt, aby se ponížil do té míry, že bude dále existovat jako národ otroků.

Další kámen, který zvlášť vybízí k zamyšlení, je napsán jazykem Romů a Sintů. Také tady šlo o odstranění celého národa, který žije kočovným způsobem uprostřed ostatních národů. Byl zařazen mezi neužitečné prvky všeobecných dějin, na základě ideologie, v níž měl hodnotu jen užitek a měřitelný zisk, vše ostatní se považovalo za *lebensunwertes Leben* – život nehodný toho, aby se žil.

Dále je tu kámen v ruštině, který připomíná obrovský počet životů, obětovaných ruskými vojáky ve střetu s režimem nacionálněsocialistického teroru; současně však nás vede k zamyšlení nad tragickou dvojakostí významu jejich poslání: tím, že osvobodili národy

od jedné diktatury, měli rovněž posloužit k podrobení těchto národů diktatuře nové, Stalina a komunistické ideologie.

I všechny ostatní kameny v mnoha evropských jazycích k nám promlouvají o utrpení lidí celého kontinentu; hluboce by zasáhly naše srdce, kdybychom nevzpomínali na oběti jen obecně, ale mohli patřit do tváří jednotlivých lidí, kteří tu zahynuli v temnotách teroru. Vnímám jako niternou povinnost zastavit se obzvláště i před kamenem s německým nápisem. Odtud se nám vynoří před očima tvář Edith Stein, Terezie Benedikty od Kříže: židovky a Němky, která zahynula spolu se svou sestrou v hrůze noci německého nacistického koncentračního tábora; jako křesťanka a Židovka přijala smrt spolu se svým národem a za něj. Na Němce, kteří byli tehdy odvezeni do Auschwitz-Birkenau a tam zemřeli, se tehdy pohlíželo jako na Abschaum der Nazion – jako na odpad národa. Nyní však si je připomínáme s vděčností jako svědky pravdy a dobra, které přetrvalo i v našem národě. Jsme jim vděční za to, že se nepodřídili vládě

zla a nyní je máme před sebou jako světla v temné noci. S hlubokou úctou a vděčností se skláníme přede všemi, kteří stejně jako tři mládenci tváří v tvář hrozbě smrti v rozpálené peci odpověděli: „Jedině náš Bůh nás může zachránit. Ale i kdyby nás nevysvobodil, necht' je ti známo, králi, že tvé bohy nectíme a zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se neklaníme“ (srv. *Dan 3,17*).

Ano, za těmito kameny se skrývá úděl nesčetných lidských bytostí. Burcují naši paměť, burcují naše srdce. Nechtějí

v nás vzbuzovat nenávist: naopak, ukazují nám jak strašlivé je dílo nenávisti. Chtějí vést naši mysl k uznání zla jako zla a k jeho odmítnutí; chtějí v nás vzbudit odvahu k dobru, k odporu vůči zlu. Chtějí v nás podnítit pocity, které jsou vyjádřeny ve slovech, jež Sofokles vkládá do úst Antigoně, tváří v tvář hrůze, která ji obklopuje: „Nejsem tu proto, abych spolu s vámi nenáviděla, nýbrž abychom společně milovali“.

Díky Bohu, očisťováním paměti, k němuž nás toto místo hrůzy vyzývá, rostou v jeho okolí mnohé iniciativy, které chtějí zamezit zlu a posílit dobro. Před chvílí jsem mohl požehnat Centrum pro dialog a modlitbu. V jeho bezprostřední blízkosti žijí svůj skrytý život sestry karmelitánky, které se jedinečným způsobem spojili s Kristovým křížem a připomínají nám víru křesťanů, která vyznává, že sám Bůh sestoupil do pekel utrpení a trpí spolu s námi. V Osvětimi existuje Centrum svatého Maxmiliána a Mezinárodní vzdělávací centrum o Auschwitz a holocaustu. Dále je tu Mezinárodní dům pro setkání mládeže. U jednoho ze starých Domů modlitby je Židovské centrum. A konečně vzniká tu i Akademie pro lidská práva. Tak můžeme doufat, že z místa hrůzy vzejde a vyrostе tvůrčí přesvědčení, že vzpomínání pomáhá čelit zlu a dává triumfovati lásce.

V Auschwitz-Birkenau lidstvo prošlo „temným údolím“. Proto bych chtěl právě na tomto místě skončit modlitbou důvěry – žalmem Izraele, který je zároveň i modlitbou křesťanů: „Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout. Občerstvuje mou duši, vede mě po správných cestách pro svoje jméno. I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha...přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy“ (Ž 23,1-4).

Jedním z nejsilnějších momentů návštěvy v Auschwitz byla modlitba Svatého otce, kterou přednesl ve svém rodném jazyce, v němčině:

Herr, du bist der Gott des Friedens,
du bist der Friede selbst;
ein streitsüchtiges Herz
versteh dich nicht,
ein gewalttätiger Sinn kann
dich nicht fassen.

Gib, dass alle, die in Eintracht leben,
im Frieden verharren
und alle, die entzweit sind,
sich wieder versöhnen.

Darum bitten wir durch Christus,
unseren Herrn.

*Pane, ty jsi Bůh pokoje, Ty sám jsi pokoj;
Srdce, které vyhledává spory, Ti nemůže
rozumět. Mysl směřující k násilí, Tě nemůže
pochopit. Dej, ať všichni, kdo žijí ve
svornosti zachovají mír. A všichni, kdo jsou
rozděleni, ať se usmíří. Prosíme o to skrze
Krista, našeho Pána. Amen*

*A v okamžiku, kdy Benedikt XVI.
ukončil svou modlitbu, se nad
bývalým koncentračním táborem
objevila duha – připomínající dávnou smlouvu, kterou Bůh uzavřel s Noemem a vším
živým na zemi.*

Po návštěvě Auschwitz se Svatý Otec odebral na letiště Balice odkud po ceremonii rozloučení se na palubě speciálu polských aerolinií LOT odebral ve 20.50h do Říma.

POUŤ DO POLSKA

/promluva Benedikta XVI. při střeďeční generální audienci, 31. května 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,
dnes chci spolu s vámi znovu projít jednotlivé etapy apoštolské cesty, kterou jsem mohl v minulých dnech vykonat do Polska. Děkuji polskému episkopátu, zvláště arcibiskupům metropolitům Varšavy a Krakova za úsilí a péči, s jakou připravili tuto návštěvu. Znovu vyjadřuji svou vděčnost presidentu republiky a různým autoritám země, jakož i těm, kteří se podíleli na tom, aby se tato událost vydařila. Především chci říci velké „Děkuji“ katolíkům a celému polskému národu; cítil jsem, jak se ke mně tiskl v objetí plném lidské a duchovní vřoucnosti.

Po příletu do Varšavy byla katedrála této důležité metropole místem mého prvního setkání, které bylo vyhrazeno kněžím, a jenž připadalo právě na den 50. výročí kněžského svěcení kardinála Jozefa Glempa, pastýře arcidiecéze. Tak má pouť začala ve znamení kněžství a pokračovala svědectvím ekumenického úsilí, které bylo vydáno v luteránském chrámu Nejsvětější Trojice. Při té příležitosti jsem zdůraznil pevné předsevzetí považovat úsilí o obnovení plné a viditelné jednoty všech křesťanů za prioritu mé služby. Pak se konala slavná eucharistie na náměstí Pilsudského, jež bylo zcela zaplněné lidmi. Toto místo nabylo symbolickou hodnotu už proto, že hostilo historické události, jako mše svaté

celebrované Janem Pavlem II. anebo při pohřbu kardinála primase Štěpána Wyszyńskiego, jakož i některé velmi navštívené prosebné obřady ve dnech po smrti mého předchůdce.

V programu nemohla chybět návštěva svatyně, které poznamenaly život kněze a biskupa Karola Wojtyły: Czestochowá, Zebřidovská Kalvárie a chrám Božího Milosrdenství. Nebudu moci zapomenout na zastavení v proslulé mariánské svatyni

Jasna Góra. Na oné Jasné Hoře, která je srdcem polského národa, se shromáždili kolem Petrova nástupce, jakoby v ideálním večeradle, četní věřící a zvláště řeholníci, řeholnice, seminaristé a představitelé církevních hnutí, aby naslouchali Marii. Na základě úchvatné mariánské meditace, kterou Jan Pavel II. daroval církvi v encyklice Redemptoris Mater, jsem chtěl znovu předložit víru jako základní postoj ducha, který zahrnuje celou osobu: myšlení, city, úmysly, vztahy, tělesnost, činnost, každodenní práci. Když jsem pak navštívil svatyni na Zebřidovské Kalvárii nedaleko Krakova, prosil jsem Bolestnou Matku, aby posilovala víru církevních společenství ve chvílích obtíží a zkoušek. Následující etapa ve svatyni Božího Milosrdenství v Lagiewniki mi poskytla příležitost, abych zdůraznil, že pouze Boží milosrdenství osvěcuje tajemství člověka. V klášteře nedaleko této svatyně, sestra Faustina Kowalská dostala při kontemplaci zářivých ran vzkříšeného Krista poselství důvěry pro lidstvo, jehož se Jan Pavel II. stal ozvěnou a tlumočnickem.

Chtěl jsem navštívit další „symbolické svatyně“: mám na mysli Wadowice, městečko, které se stalo proslulé, protože se tam narodil a byl tam pokřtěn Karol Wojtyła. Ta návštěva mi poskytla příležitost poděkovat Pánu za dar tohoto neúnavného služebníka evangelia. Kořeny jeho silné víry, jeho tak jemnocitného a otevřeného lidství, jeho lásky ke kráse a pravdě, jeho úcty k Madoně, jeho lásky k církvi a především jeho svatosti, jsou v tomto městečku, kde dostal první výchovu a formaci. Jiné místo drahé Janu Pavlu II. je katedrála na Wawelu v Krakově, symbolické místo pro celý polský národ; v kryptě oné katedrály sloužil Karol Wojtyła svou první mši svatou.

Další pěknou zkušeností bylo setkání s mládeží, k němuž došlo na krakovské pláni. Tam jsem mladým symbolicky předal „Plamen milosrdenství“, aby byli posly Boží lásky. S nimi jsem se ponořil do rozjímání o evangelijním

podobnosti o domu postaveném na skále (srov. Mt 7,24-27). Nad Božím slovem jsem přemítal i v neděli ráno, o slavnosti Nanebevstoupení Páně, během mše svaté na závěr mé návštěvy. Bylo to eucharistické setkání oživené mimořádnou účastí věřících na téže pláni, kde se večer předtím konalo setkání s mladými. Použil jsem tu příležitost, abych polskému národu znovu hlásal úchvatnou křesťanskou pravdu o člověku, stvořeném a vykoupeném Kristem; tuto pravdu Jan Pavel II. tolikrát mocně hlásal, aby vyburcoval všechny, aby byli silní ve víře, v naději a v lásce. *Zůstaňte pevní ve víře!* Tento odkaz jsem zanechal synům a dcerám milovaného Polska a povzbudil jsem je, aby vytrvali věrni Kristu a církvi, aby Evropě a světu nechyběl přínos jejich evangelijního svědectví. Všichni křesťané se musí cítit zavázáni vydávat toto svědectví, aby se předešlo tomu, že by lidstvo třetího tisíciletí mohlo ještě jednou poznat podobné hrůzy, jako ty, jež byly tragicky připomenuty ve vyhlazovacím táboře Auschwitz-Birkenau.

Právě na onom místě, smutně proslulém v celé světě, jsem chtěl krátce pobýt před svým návratem do Říma. V koncentračním táboře Auschwitz-Birkenau, jakož i v podobných táborech, dal Hitler vyhladit přes šest milionů židů. V Auschwitz-Birkenau zemřelo také asi 150.000 Poláků a desítky tisíc mužů a žen jiných národností. Tváří v tvář hrůzám Auschwitz není jiná odpověď než Kristův kříž: Láska sestupující do hlubin propasti zla, aby osvobodila člověka u kořene, tam, kde se jeho svoboda může bouřit proti Bohu. Současné lidstvo proto nikdy nesmí zapomenout na Auschwitz ani ostatní 'továrny smrti', v nichž se nacistický režim pokoušel odstranit Boha a zaujmout jeho místo! Nesmí podlehnout pokušení rasové nenávisti, která je původcem těch nejhorších forem antisemitizmu! Musí se vrátit k poznání, že Bůh je Otcem všech a nás všechny volá, abychom v Kristu společně budovali svět spravedlnosti, pravdy a míru!“ O to chceme prosit Pána na přímluvu Panny Marie, kterou dnes, na konci měsíce máje, kontemplujeme, jak starostlivě a láskyplně navštěvuje svou starší příbuznou Alžbětu.

S VDĚČNOSTÍ ZA OPORU V KAŽDODENNÍ SLUŽBĚ CÍRKVI

(Benedikt XVI. uzavřel mariánský měsíc před lurdskou jeskyní ve vatikánských zahradách, 31.5.)

„Drazí bratři a sestry, jsem rád, že se k vám mohu připojit v závěru tohoto působivého mariánského modlitebního setkání. Před Lurdskou jeskyní ve vatikánských zahradách tak uzavíráme měsíc máj, který byl letos významný uvítáním sochy fatimské Madony na náměstí sv. Petra u příležitosti 25. výročí atentátu na milovaného Jana Pavla II. a také poznamenán apoštolskou cestou, kterou mi Pán dopřál vykonat v Polsku, kde jsem mohl navštívit místa drahá mému velkému předchůdci. Z této pouti, o níž jsem dnes dopoledne mluvil při generální audienci, se mi nyní zvláště vybavuje zastavení ve svatyni na Jasné hoře v Czestochowe, kde jsem ještě hlouběji pochopil, jak naše nebeská přímlovkyně provází putování svých dětí, a nenechává oslyšené prosby, které k Ní s pokorou a důvěrou obracejí. Znovu bych Já chtěl poděkovat spolu s vámi, že mne provázela

během návštěvy v drahé polské zemi. Také chci Marii vyjádřit svou vděčnost za oporu, kterou mi skýtá v každodenní službě Církvi. Víím, že mohu v každé situaci počítat s její pomocí; ba víím, že s mateřskou intuicí předchází každou potřebu svých dětí a účinně zasahuje, aby je podpořila: taková je zkušenost křesťanského lidu už od prvních kroků v Jeruzalémě.

O dnešním svátku Navštívení, stejně jako na každé stránce evangelia, vidíme Marii poslušnou božských záměrů a v prozíravém láskyplném postoji vůči bližním. Pokorná dívka z Nazareta ještě v úžasu nad tím, co jí anděl Gabriel oznámil – že totiž bude matkou slíbeného Mesiáše – se dovídá, že i její staříčká příbuzná Alžběta čeká ve svém stáří syna. Bez váhání se vydává na cestu, uvádí evangelista (srv. Lk 1,39), aby „rychle“ dospěla do domu sestřenice a byla jí k dispozici ve chvíli mimořádně potřebné. Jak neuvést, že v setkání mezi mladičkou Marií a tehdy zralou Alžbětou byl skrytým protagonistou Ježíš? Maria jej nosí ve svém lůně jako svatostánek a nabízí ho jako největší dar Zachariáši, jeho manželce Alžbětě a také dítěti, které se vyvíjí v jejím lůně. „Hle – říká jí matka Jana Křtitele – jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se radostně pohnulo v mém lůně“ (Lk 1,44). Kam

Maria přichází, tam je přítomný Ježíš. Kdo otvírá své srdce Matce, potkává a přijímá Syna a je naplněn její radostí. Pravá mariánská úcta nikdy nezastiňuje či neumenšuje víru a lásku k Ježíši Kristu, našemu Spasiteli, jedinému Prostředníku mezi Bohem a lidmi. Naopak, oddanost Madoně je privilegovanou cestou, kterou zakusilo tolik světců, k věrnějšímu následování Pána. Svěřme se jí proto s dětinnou odevzdaností!“

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

BENEDETTO XVI INCONTRA I MOVIMENTI ECCLESIALI E LE NUOVE COMUNITÀ

VESPRI DELLA VIGILIA DI PENTECOSTE

Sabato **3** giugno **2006** a Piazza San Pietro

Ingresso ore 14,00

**LA BELLEZZA DI ESSERE CRISTIANI
E LA GIOIA DI COMUNICARLO**

BENEDIKT XVI. SE SETKÁ S CÍRKEVNÍMI HNUTÍMI A NOVÝMI KOMUNITAMI
O NEŠPORÁCH VIGÍLIE SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO NA NÁMĚSTÍ SV. PETRA
KRÁSA BÝT KŘEŠŤANY A RADOST TO SDÍLET

POŘAD BOHOSLUŽEB: 4. – 11. června 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 4. června	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO KONČÍ DOBA VELIKONOČNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a zemřelé sloupské poutníky
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé sloupské poutníky
		PODIVICE 11.00	za + Marii PUČÁNOVOU, manžela a vnučku
PONDĚLÍ 5. června	sv. BONIFÁC, BISKUP A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 15.00	za + Annu LUSKOVOU, manž., syna, živou a + rodinu
ÚTERÝ 6. června	ÚTERÝ 9. TÝDNE V MEZIDOBÍ SV. NORBERT, BISKUP	PODIVICE 8.00	za +Jenovéfu ČTVRTNÍČKO- VOU, manž., dceru a + rodinu
STŘEDA 7. června	STŘEDA 9. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 15.00	POHŘEB: paní Terezie PROVAZNÍKOVÁ
		DRYSICE 18.00	za + Vojtěcha BARTOŠKA, dvoje rodiče a švagra
ČTVRTEK 8. června	ČTVRTEK 9. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Františka ORÁLKA, manž., rodiče a duše v očistci
PÁTEK 9. června	SV. EFRÉM SYRSKÝ, DIAKON A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Marii NAVRÁTILOVOU a duše v očistci
SOBOTA 10. června	SOBOTA PO 7. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		
NEDĚLE 11. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	PUSTIMĚŘ 8.00	za Františka a Marii JAN- SKÝCH, dva syny, snachu a rod. PŘI MŠI SV. PŘIJME SVÁTOST KŘTU Tomáš BAJER
		DRYSICE 9.30	za + Marii SYNKOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Bohuslava MARÁKA, rodiče a bratry

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVEN

1. Aby křesťanské rodiny s láskou vítaly každé dítě a láskou zahrnovaly a nemocné, kteří potřebují jejich péči a pomoc.
2. Aby pastýři i věřící křesťané chápali mezináboženský dialog a inkulturaci evangelia jako každodenní službu, kterou mají konat pro evangelizaci národů.
3. Abychom u příležitosti 50. výročí encykliky „Haurietis aquas“ znovu objevili pravou úctu k Božskému Srdci Páně.
4. Abychom se ve škole Panny Marie, eucharistické ženy, naučili aktivní a odpovědné účasti na slavení mše svaté zvláště v den Páně.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

